

SOARTA DRAGONILOR

CARTEA 3 DIN INELUL VRĂJITORULUI

MORGAN RICE

Inelul Vrăjitorului

Morgan Rice

Soarta Dragonilor

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Soarta Dragonilor / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Inelul Vrăjitorului)

INELUL VRĂJITORULUI are toate ingredientele pentru a deveni un succes imediat: INTRIGI, contra-INTRIGI, mister, cavaleri curajoși și relații înfloritoare, pline de inimi zdrobite, decepție și trădare. Vă va delecta ore în șir și va satisface toate vârstele. Recomandat pentru biblioteca permanentă a tuturor cititorilor de ficțiune. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos SOARTA DRAGONILOR (Cartea 3 din Inelul vrăjitorului) ne duce mai adânc în calatoria epică a lui Thor spre a deveni un războinic, călătoria lui peste Marea de Foc spre Insula de Ceață a dragonului. Un loc neiertător, casă a războinicilor de elită din întreaga lume, aici competențele și abilitățile Thor lui cresc în timpul instrucției. Prietenii lui devin și ele mai profunde, deoarece ei se confruntă cu adversități împreună, dincolo de ceea ce și-ar putea imagina. Dar, așa cum luptă împotriva monștri inimaginabile, Suta trece rapid de la o sesiune de formare la o chestiune de viață și de moarte. Nu toți vor supraviețui. Pe drum, visele lui Thor, împreună cu întâlnirile sale misterioase cu Argon, vor continua să-l bântuie, să preseze să încerce să afle mai multe despre cine este, cine este mama lui, și care e sursa puterilor sale. Care îi este destinul? Înapoi în Inel, problemele devin mult mai mari. Cu Kendrick întemnițat, Gwendolyn consideră că e de datoria ei să încerce să-l salveze, pentru a salva Inelul prin răsturnarea fratelui ei Gareth. Ea caută indicii pentru a-l găsi pe ucigașul tatălui ei, împreună cu fratele ei Godfrey, și astfel cei doi vor deveni mult mai apropiați, uniți în cauza lor. Dar Gwendolyn se află în pericol de moarte pe măsură ce presează prea adânc, și ar putea fi implicată până peste cap. Gareth încearcă să mânuiască sabia Dinastiei și învață ce înseamnă să fii rege, devenind beat cu abuzul de putere. El guvernează fără milă, devenind paranoic. Cum lațul se strânge în jurul asasinului regelui, clanul McCloud atacă mai adânc în Inel și Curtea Regelui se află într-o poziție din ce în ce mai precară. Gwendolyn așteaptă cu doîntoarcerea lui Thor, ca ei să poată fi împreună, ca dragostea lor să înflorească. Dar cu forțe puternice care le stau cale, este discutabil dacă această șansă va veni vreodată. Thor va supraviețui Sutei? Se va prăbuși Curtea Regelui? Va fi găsit asasinul lui MacGil? Gwendolyn va rămâne cu Thor? Și va afla Thor în cele din urmă secretul destinului

său?Cu construcția de lumi și caracterizarea sofisticate, SOARTA DRAGONILOR este o poveste epica despre prieteni și iubiți, despre rivali și pețitori, despre cavaleri și dragoni, despre intrigi și mașinațiuni politice, despre a deveni adult, despre inimi frânte, despre înșelăciune, ambiție și trădare. Este o poveste despre onoare și curaj, despre soartă și destin, despre vrăjitorie. Este o fantezie care ne aduce într-o lume pe care nu o vom uita niciodată, și care va atrage toate vârstele și sexele. Cărțile 4 - 17 din serie sunt, de asemenea, disponibile! Mi-a captat atenția de la început până la sfârșit și n-am mai putut s-o las din mână...Această poveste este o aventură extraordinară, cu un ritm alert, plină de acțiune chiar de la început. Nu te plictisești nicio clipă. Paranormal Romance Guild (despre Transformată) Plină până la refuz de acțiune, idilă, aventură și suspans. Puneți mâna pe această carte și vă veți îndrăgosti încă o dată. [vampirebooksite. com](http://vampirebooksite.com) (despre Transformată)

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

CAPITOLUL UNU	13
CAPITOLUL DOI	14
CAPITOLUL TREI	16
CAPITOLUL PATRU	18
CAPITOLUL CINCI	22
CAPITOLUL ȘASE	25
CAPITOLUL ȘAPTE	30
CAPITOLUL OPT	35
CAPITOLUL NOUĂ	37
CAPITOLUL ZECE	41
Конец ознакомительного фрагмента.	42

Morgan Rice

Soarta Dragonilor Cartea 3 Din Inelul Vrăjitorului

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este #1 la bestselleruri și autoarea bestsellerurilor MEMORIILE UNUI VAMPIR, cuprinzând unsprezece cărți (și mai urmează); #1 bestseller cu seria TRILOGIA SUPRAVIEȚUIRII, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărți (și mai urmează); și #1 bestseller cu seria INELUL VRĂJITORULUI care cuprinde treisprezece cărți (și mai urmează).

Cărțile lui Morgan Rice sunt disponibile în ediții audio și tipărite, iar traduceri ale acestora sunt acum disponibile în limbile germană, franceză, italiană, spaniolă, portugheză, japoneză, chineză, suedeză, olandeză, turcă, maghiară, cehă și slovacă (și mai multe limbi disponibile în viitor).

Morgan dorește să vă cunoască părerile, așa că sunteți invitați să accesați www.morganricebooks.com pentru a vă înscrie în lista de contacte e-mail, pentru a primi o carte gratuită, cadouri, pentru a descărca gratuit aplicația, pentru a afla ultimele noutăți, în exclusivitate, pentru a vă conecta prin Facebook și Twitter și pentru a păstra legătura!

Laude selecte pentru Morgan Rice

"INELUL VRĂJITORULUI" are toate ingredientele pentru a deveni un succes imediat: INTRIGI, contra-INTRIGI, mister, cavaleri curajoși și relații înfloritoare, pline de inimi zdrobite, decepție și trădare. Vă va delecta ore în șir și va satisface toate vârstele. Recomandat pentru biblioteca permanentă a tuturor cititorilor de ficțiune."

—*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos

"Rice face o treabă excelentă atrăgându-te de la început în poveste, utilizând o mare calitate descriptivă care transcende simpla zugrăvire a decorului.... Frumos scrisă și extrem de rapid de citit."

—Black Lagoon Reviews (despre *Transformată*)

"O poveste ideală pentru tinerii cititori. Morgan Rice a făcut o treabă bună dând poveștii o întorsătură interesantă... Proaspătă și unică. Seria se concentrează în jurul unei fete... o fată extraordinară!... Ușor de citit, dar cu acțiune extrem de rapidă... Evaluat Audiență Generală."

—The Romance Reviews (despre *Transformată*)

"Mi-a captat atenția de la început până la sfârșit și n-am mai putut s-o las din mână.... Această poveste este o aventură extraordinară, cu un ritm alert, plină de acțiune chiar de la început. Nu te plictisești nicio clipă."

—Paranormal Romance Guild (despre *Transformată*)

"Plină până la refuz de acțiune, idilă, aventură și suspans. Puneți mâna pe această carte și vă veți îndrăgosti încă o dată."

—vampirebooksite.com (despre *Transformată*)

"O intrigă minunată, și aceasta a fost mai ales tipul de carte pe care îți va fi greu s-o pui jos seara. Finalul a fost o situație pe muchie de cuțit, atât de spectaculoasă încât veți dori imediat să cumpărați cartea următoare, doar pentru a vedea ce se întâmplă."

—The Dallas Examiner (despre *Iubită*)

"TRANSFORMATĂ este o carte care rivalizează cu AMURG și JURNALELE VAMPIRILOR, și una care te va face să nu vrei să lași cartea din mână până la ultima pagină! Dacă îți plac aventura, dragostea și vampirii, această carte este pentru tine! "

—Vampirebooksite.com (despre *Transformată*)

"Morgan Rice se dovedește din nou a fi o povestitoare extrem de talentată.... Va atrage o gamă largă de public, inclusiv fanii tineri ai genului vampiri/fantastic. Acesta s-a încheiat cu o situație neașteptată, pe muchie de cuțit, care te lasă șocat."

—The Romance Reviews (despre *Iubită*)

Cărți de Morgan Rice

INELUL VRĂJITORULUI

CALEA EROILOR (Cartea 1)

MARȘUL REGILOR (Cartea 2)

SOARTA DRAGONILOR (Cartea 3)

STRIGĂT DE ONOARE (Cartea 4)

JURĂMÂNT DE GLORIE (Cartea 5)

ACTE DE BRAVURĂ (Cartea 6)

RITUALUL SĂBIILOR (Cartea 7)

CHEZĂȘIA ARMELOR (Cartea 8)

UN CER DE VRĂJI (Cartea 9)

O MARE DE SCUTURI (Cartea 10)

O DOMNIE DE OȚEL (Cartea 11)

TĂRÂMUL DE FOC (Cartea 12)

DOMNIA REGINELOR (Cartea 13)

JURĂMÂNTUL FRAȚILOR (Cartea 14)

VISUL MURITORILOR (Cartea 15)

Trilogia supraviețuirii

ARENA UNU: VÂNĂTORII DE SCLAVI (Cartea 1)

ARENA DOI (Cartea 2)

MEMORIILE UNUI VAMPIR

TRANSFORMATĂ (Cartea 1)

IUBITĂ (Cartea 2)

TRĂDATĂ (Cartea 3)

PREDESTINATĂ (Cartea 4)

DORITĂ (Cartea 5)

LOGODITĂ (Cartea 6)

PROMISĂ (Cartea 7)

GĂSITĂ (Cartea 8)

REÎNVIATĂ (Cartea 9)

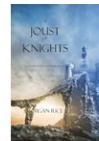
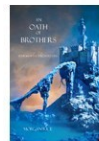
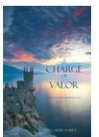
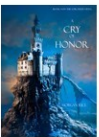
RÂVNITĂ (Cartea 10)

SORTITĂ (Cartea 11)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Ascultă seria INELUL VRĂJITORULUI în format de carte audio!

Copyright © 2013 Morgan Rice

Toate drepturile rezervate. Cu excepția cazurilor permise de Legea Drepturilor de Autor din 1976, din SUA, nicio parte din această publicație nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace sau stocată într-un sistem de baze de date sau de recuperare, fără acordul prealabil al autorului.

Acest e-book este licențiat numai pentru uzul dumneavoastră personal. Acest e-book nu poate fi revândut sau cedat altor persoane. Dacă v-ați dori să împărtășiți acest e-book cu o altă persoană, vă rugăm să achiziționați câte un exemplar suplimentar pentru fiecare destinatar. Dacă citiți acest e-book și nu l-ați cumpărat, sau nu a fost achiziționat numai pentru uzul dumneavoastră, atunci vă rugăm să îl returnați și să achiziționați o copie proprie. Vă mulțumim că respectați munca dificilă a acestui autor.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, afacerile, organizațiile, locurile, evenimentele și incidentele sunt fie produsul imaginației autorului, fie sunt utilizate ficțional. Orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, este o simplă coincidență.

Copyright imagine copertă Bob Orsillo, utilizată sub licență de la Shutterstock.com.

"Nu te pune între balaur și mânia lui."

—*William Shakespeare*
Regele Lear

CAPITOLUL UNU

Regele McCloud a șarjat în jos pe pantă, alergând peste Ținuturile Înalte, în partea Inelului aparținând clanului MacGil, sute dintre oamenii lui urmându-l, ținându-se cu toate puterile de șa pe când calul său galopa în jos pe munte. El s-a întins înapoi, a ridicat biciul, și l-a adus cu putere în jos pe pielea calului: calul lui nu are nevoie de vreun imbold, dar îi plăcea să-l biciuiască oricum. Îi plăcea să provoace durere animalelor.

McCloud aproape că saliva la imaginea dinaintea lui: un sat idilic al clanului MacGil, cu bărbații pe câmp, neînarmați, cu femeile acasă, întinzând lenjeria pe frânghii, abia îmbrăcate în clima de vară. Ușile de la case erau deschise; găinile umblau de colo-colo; ceaunele fierbeau deja cu cina. S-a gândit la pagubele pe care le va produce, la prada pe care o va acumula, la femeile pe care le va terfeli – și zâmbetul i s-a întins. Aproape că putea gusta sângele pe care avea să-l verse.

Au șarjat tot mai repede, caii lor huruind ca tunetul, revărsându-se peste ținutul de țară, și, în cele din urmă, cineva i-a observat: garda satului, o imitație patetică de soldat, un adolescent, ținând o sulită, care s-a ridicat și s-a întors la sunetul apropierii lor. McCloud i-a văzut bine albul ochilor, a văzut teama și panica pe fața lui; în acest avanpost somnoros, acest băiat probabil că n-a văzut vreo luptă niciodată în viața lui. Era teribil de nepregătit.

McCloud n-a pierdut nici un moment: vroia primul omor, așa cum făcuse mereu în luptă. Oamenii lui știau suficient să i-l ofere.

Și-a biciuit din nou calul până când acesta a țipat, și a câștigat viteză, ajungând mai departe în fața celorlalți. A ridicat sulita strămoșului său, un lucru greu, de fier, s-a lăsat pe spate, și a aruncat-o.

Ca întotdeauna, ținta lui era bună: băiatul abia terminase să se întoarcă atunci când sulita i-a întâlnit spatele, zburând drept prin el și fixându-l de un copac cu un zgomot șuierat. Sângele i-a țâșnit din spate, și era suficient pentru a-i lumina ziua lui McCloud.

McCloud a scos un strigăt scurt de bucurie, și cu toții au continuat șarja, peste terenul mănos al clanului MacGil, printre tulpini galbene de porumb ce se legănau în vânt, până la coapsele calului său, și către poarta satului. Era aproape o zi prea frumoasă, o imagine prea frumoasă, pentru devastarea pe care erau pe cale să o aducă.

Ei au șarjat prin poarta neprotejată a satului, acest loc destul de prost să fie situate la marginea Inelului, atât de aproape de Ținuturile Înalte. *Ar trebui să știe mai bine*, s-a gândit McCloud cu dispreț, pe când a legănat toporul și a dat jos semnul din lemn anunțând locul. Îl va redenumi destul de repede.

Oamenii lui au intrat înăuntru, și în jurul lui au izbucnit țipetele femeilor, copiilor, bătrânilor, ale oricui s-a întâmplat să fie acasă în acest loc uitat de Dumnezeu. Erau, probabil, o suta de suflete fără noroc, și McCloud era hotărât să-l facă pe fiecare dintre ei să plătească. El și-a ridicat toporul sus, deasupra capului, concentrându-se pe o femeie anume, care fugea cu spatele la el, încercând din răsuputeri să ajungă înapoi la siguranța casei ei. Nu a fost să fie.

Toporul lui McCloud a lovit-o în partea din spate a gambei, așa cum el dorise, și ea a căzut cu un țipăt. Nu vruse să o omoare: numai să o schilodească. La urma urmei, o vroia în viață pentru plăcerea pe care o va avea cu ea după aceea. O alesese bine: o femeie cu păr lung, blond și sălbatic, și șolduri înguste, abia peste optsprezece ani. Ea va fi a lui. Și când va termina cu ea, poate că o va omorî, atunci. Sau poate că nu; poate că o va păstra ca sclavă a lui.

El a strigat de încântare când a călărit până lângă ea și a sărit de pe cal la mijlocul pasului, aterizând peste ea și trântind-o la pământ. S-a rostogolit cu ea prin praf, simțind impactul drumului, și a zâmbit în timp ce savura ce însemna să fie în viață.

Până la urmă, viața avea din nou un sens.

CAPITOLUL DOI

Kendrick stătea în ochiul furtunii, în Sala de arme, flancat de zeci dintre frații săi, toți membri căliți ai Cavalerilor de Argint, și se uita calm la Darloc, comandantul gărzii regale, trimis într-o misiune nefericită. Ce se gândise oare Darloc? Oare chiar a crezut că el putea mărșălui în Sala de arme și încerca să-l aresteze pe Kendrick, cel mai iubit membru al familiei regale, în fața tuturor fraților săi de arme? Chiar a crezut că ceilalți se vor da deoparte și vor permite asta?

El subestimase mult loialitatea Cavalerilor de Argint pentru Kendrick. Chiar dacă Darloc ar fi sosit cu acuzații legitime pentru arestarea lui – și acestea cu siguranță nu erau – Kendrick se îndoia foarte mult că frații săi ar permite ca el să fie luat pe sus. Ei îi erau loiali pe viață, și loiali până la moarte. Asta era crezul Cavalerilor de Argint. El ar fi reacționat la fel în cazul în care oricare dintre frații lui ar fi fost amenințat. La urma urmei, toți s-au antrenat împreună, au luptat împreună, pentru toate viețile lor.

Kendrick putea simți tensiunea care zăcea în tăcerea grea, cu Cavalerii de Argint care stăteau, cu armele trase, în fața unei simple duzini de gărzi regale, care se foiau pe loc, arătând cu fiecare clipă mai puțin în largul lor. Ei trebuie să fi știut că ar fi fost un masacru dacă vreunul dintre ei ar fi încercat să-și scoată sabia – și, cu înțelepciune, niciunul nu a făcut-o. Stăteau toți acolo și așteptau ordinul comandantului lor, Darloc.

Darloc a înghițit, arătând foarte nervos. Și-a dat seama că problema lui era fără speranță.

"Se pare că nu ați venit cu suficienți oameni," a răspuns calm Kendrick, zâmbind. "O duzina din gărzile Regelui împotriva a o sută de Cavaleri de Argint. A voastră este o cauză pierdută."

Darloc s-a îmbujorat, arătând foarte palid. Își dresе glasul.

"Domnul meu, noi toți servim același regat. Nu doresc să lupt cu Domnia ta. Ai dreptate: aceasta este o lupta pe care noi nu am putea-o câștiga. Dacă ne ordoni, noi vom părăsi acest loc și vom reveni la rege.

"Dar tu știi că Gareth doar va trimite mai mulți bărbați după tine. Bărbați diferiți. Și știi unde va duce acest lucru. I-ai putea ucide pe toți – dar chiar vrei sângele fraților tăi pe mâini? Chiar vrei să declanșezi un război civil? Pentru tine, oamenii și-ar risca viața, ar omorî pe oricine. Dar este acest lucru corect față de ei?"

Kendrick se uită înapoi, gândindu-se la toate acestea. Darloc avea dreptate. El nu vroia ca niciunul dintre oamenii lui să fie rănit numai din cauza lui. A simțit o dorință copleșitoare să-i protejeze de orice vărsare de sânge, indiferent de ceea ce însemna asta pentru el. Și oricât de îngrozitor era fratele său Gareth, și oricât de prost conducător, Kendrick nu dorea un război civil – cel puțin, nu din cauza lui. Erau alte moduri; o confruntare directă, învățase el, nu era întotdeauna cea mai eficientă.

Kendrick s-a întins și a coborât încet sabia prietenului său Atme. S-a întors cu fața la ceilalți Cavaleri de Argint. Era copleșit de recunoștință față de ei pentru că-i veniseră în apărare.

"Colegii mei Cavaleri de argint," a anunțat el. "Sunt smerit de apărarea dumneavoastră, și vă asigur că nu este în zadar. După cum mă cunoașteți cu toții, n-am avut nimic de a face cu moartea tatălui meu, fostul nostru rege. Și când îl voi găsi pe adevăratul criminal, pe care cred că l-am găsit deja, având în vedere natura acestor comenzi, voi fi primul care să se răzbune. Stau aici acuzat pe nedrept. Astea fiind spuse, nu vreau să fiu impulsul pentru un război civil. Deci vă rog, coborâți brațele. Le voi permite să mă ia în pace, pentru că un locuitor al Inelului nu ar trebui să lupte niciodată cu altul. Dacă dreptatea mai există, atunci adevărul va ieși la suprafață – și vă voi fi returnat repede."

Grupul de Cavaleri de argint și-a coborât încet, fără tragere de inimă brațele, pe când Kendrick s-a întors înapoi spre Darloc. Kendrick a pășit înainte și a mers cu Darloc spre usa, Garda Regelui înconjurându-l. Kendrick mergea mândru, în centru, foarte drept. Darloc nu a încercat să-i pună cătușe – poate că din respect, sau de teama, sau pentru că Darloc știa că el era nevinovat. Kendrick se

va duce singur la noua sa închisoare. Dar nu va ceda atât de ușor. Într-un fel el își va limpezi numele, se va elibera din temniță – și-l va ucide pe asasinul tatălui său. Chiar dacă era propriul său frate.

CAPITOLUL TREI

Gwendolyn stătea în măruntaiele castelului, cu fratele ei Godfrey lângă ea, și se uita înapoi la Steffen cum stătea acolo, foindu-se, frângându-și mâinile. Era un personaj ciudat – nu doar pentru că era deformat, cu spatele răsucit și cocoșat, ci și, de asemenea, pentru că părea să fie umplut cu o energie nervoasă. Ochii lui nu se opreau niciodată din mișcare, și mâinile îi erau împreunate, ca și cum ar fi fost răvășit de vinovăție. Se legăna în locul unde stătea, trecând de pe un picior pe altul, și îngâna pentru el însuși într-o voce profundă. Toți acești ani de când era aici, s-a gândit Gwen, toți acești ani de izolare îl făcuseră în mod clar un personaj ciudat.

Gwen aștepta ca el să se deschidă în cele din urmă, pentru a descoperi ce s-a întâmplat cu tatăl ei. Dar cum secundele s-au transformat în minute, cum sudoarea se aduna pe fruntea lui Steffen, cum el se legăna tot mai dramatic, nu a venit nimic. A continuat să fie doar o tăcere groasă, grea, punctată doar de zgomotele îngânate de el.

Gwen începea să transpire și ea aici jos, focurile puternice din gropi fiind prea aproape în această zi de vară. Ea vroia să fi terminat cu acest lucru, să părăsească acest loc – și să nu se mai întoarcă aici niciodată. L-a studiat pe Steffen, încercând să descifreze expresia lui, să-și dea seama ce îi trecea prin minte. El promisese să le spună ceva, dar acum era tăcut. Cum îl examina, părea că el avea dubii. În mod evident, îi era frică; avea ceva de ascuns.

În cele din urmă, Steffen și-a dres glasul.

"Ceva a căzut pe jgheab în acea noapte, recunosc," a început, fără a-i privi în ochi, privind undeva pe podea, "dar eu nu sunt sigur ce a fost. Era de metal. Am dus oala afară în acea noapte, și am auzit ceva aterizând în râu. Ceva diferit. Astfel," a spus el, dregându-și glasul mai multe ori pe când își frângea mâinile, "vedeți, orice ar fi fost, a fost luat de apă, de maree."

"Ești sigur?" a întrebat Godfrey.

Steffen a dat energic din cap.

Gwen și Godfrey au schimbat o privire.

"L-ai văzut, cel puțin?" a presat Godfrey.

Steffen clătină din cap.

"Dar ai menționat un pumnal. Cum ai știut că a fost un pumnal, dacă nu l-ai văzut?" a întrebat Gwen. Era sigură că el mințea; doar că nu știa de ce.

În cele din urmă, Steffen și-a dres glasul.

"Am spus acest lucru deoarece doar am presupus că a fost un pumnal," a răspuns el. "A fost mic și de metal. Ce altceva ar putea fi?"

"Dar ai verificat pe fundul oalei?" întreabă Godfrey. "După ce ai golit-o? Poate că este încă în oală, pe fund."

Steffen clătină din cap.

"Am verificat fundul," a spus el. "Fac asta întotdeauna. Nu era nimic. Gol. Orice a fost, a fost luat de apă. Am văzut că plutea departe."

"Dacă a fost de metal, cum de plutea?" a întrebat Gwen.

Steffen și-a dres glasul, apoi a ridicat din umeri.

"Râul este misterios", a răspuns el. "Mareele sunt puternice."

Gwen a schimbat o privire sceptică cu Godfrey, și putea spune după expresia lui că nici el nu-l crede pe Steffen.

Gwen devenea tot mai nerăbdătoare. Acum era, de asemenea, uimită. Numai cu câteva clipe înainte, Steffen avusese de gând să le spună totul, așa cum le promisese. Dar părea că se răzgândise brusc.

Gwen a făcut un pas mai aproape de el și s-a încruntăat, simțind că acest om avea ceva de ascuns. Și-a luat masca cea mai dură, și pe când a făcut-o, a simțit puterea tatălui ei curgând prin ea. Era hotărâtă să descopere tot ce a știa el – în special dacă o ajuta să-l găsească pe ucigașul tatălui ei.

"Minți," a spus ea, cu o voce de oțel rece, puterea din ea surprinzătoare chiar și pentru sine înseși. "Știi care este pedeapsa dacă-l minți pe un membru al familiei regale?"

Steffen și-a frânt mâinile și aproape a sărit în loc, privind în sus la ea pentru o clipă, apoi repede în altă parte.

"Îmi pare rău", a spus el. "Îmi pare rău. Vă rog, nu mai am nimic mai mult."

"Tu ne-ai întrebat mai înainte dacă vei fi scutit de închisoare, dacă ne spui tot ce știi," a spus ea. "Dar nu ne-ai spus nimic. De ce ai pune această întrebare dacă nu ai nimic să ne spui?"

Steffen și-a lins buzele, privind în jos la podea.

"Eu... eu... hmm," a început și s-a oprit. Își drese glasul. "Am fost îngrijorat... că aș putea avea probleme că nu am raportat că un obiect a căzut pe jgheab. Asta e tot. Îmi pare rău. Nu știu ce a fost. A dispărut."

Gwen și-a îngustat ochii, uitându-se fix la el, încercând să ajungă în sufletul acestui personaj ciudat.

"Ce s-a întâmplat mai exact cu stăpânul tău?" a întrebat ea, fără a-l lăsa să scape. "Ni s-a spus că lipsește. Și că tu ai ceva de a face cu asta."

Steffen clătină din cap din nou și din nou.

"El a plecat," a răspuns Steffen. "Asta e tot ce știu. Îmi pare rău. Nu știu nimic care vă poate ajuta."

Dintr-o dată s-a auzit un zgomot puternic de fâșâit din cealaltă parte a camerei și toți s-au întors să vadă gunoaiile curgând pe jgheab și aterizând cu un pleoscăit în imensa oală de noapte. Steffen s-a întors și a fugit în acea parte a camerei, grăbindu-se spre oală. El stătea lângă ea, privind cum se umple cu deșeuri de la camerele superioare.

Gwen s-a întors și s-a uitat la Godfrey, care i-a întors privirea. Avea o expresie la fel de uimită.

"Orice ascunde", a spus ea, "n-o să ne spună."

"Am putea pune să fie închis", a spus Godfrey. "Asta ar putea să-l facă să vorbească."

Gwen clătină din cap.

"Eu nu cred asta. Nu cu acest om. E evident că-i e foarte frică. Cred că are de a face cu stăpânul său. În mod clar are un conflict cu privire la ceva, și nu cred că are de a face cu moartea tatei. Cred că știe ceva care ar putea ajuta să ne ajute – dar eu simt că a-l încolți nu-l va face decât să se închidă mai mult în el însuși."

"Deci, ce ar trebui să facem?" întreabă Godfrey.

Gwen a stat acolo, gândindu-se. Își amintea de o prietenă de-a ei, de când era mică, care a fost odată prinsă mințind. Își amintea că părinții ei au presat-o în toate modurile să spună adevărul, dar ea nu vroia. Doar după câteva săptămâni mai târziu, atunci când toată lumea a lăsat-o în pace, fata a ieșit în față în mod voluntar și a spus totul. Gwen simțea aceeași energie venind de la Steffen, simțea că a-l încolți l-ar face să se închidă, că el avea nevoie de spațiu pentru a veni în față pe cont propriu.

"Hai să-i dăm timp", a spus ea. "Să căutăm în altă parte. Să vedem ce putem afla, și să revenim la el când avem mai multe. Cred că o să se deschidă. Doar că nu e pregătit."

Gwen se întoarse și îl urmări, prin cameră, examinând deșeurile care umpleau cazanul. Era sigură că el i-ar duce la ucigașul tatălui ei. Pur și simplu nu știa cum. Se întreabă ce secrete zăceau în adâncul minții sale.

Era un personaj foarte ciudat, se gândi Gwen. Foarte ciudat, într-adevăr.

CAPITOLUL PATRU

Thor a încercat să respire în timp ce clipea înapoi apa care îi acoperise ochii, nasul, gura, curgând peste tot în jurul lui. După ce alunecase de-a curmezișul bărcii, el reușise în cele din urmă să apuce balustrada de lemn, și se agățase de ea cu toate puterile pe când apa neobosită încerca să-i strice priza. Fiecare mușchi din corpul său tremura, iar el nu știa cât de mult se mai putea ține.

Peste tot în jurul lui frații săi făceau același lucru, agățându-se din răspuțuri de tot ce puteau găsi pe când apa încerca să-i arunce din barcă. Cumva, s-au ținut.

Sunetul era asurzitor, și era greu să vadă mai mult de câțiva pași în fața lui. În ciuda zilei de vară, ploaia era rece, iar apa îi trimitea în corp fiori de care nu putea scăpa. Kolk stătea acolo, încruntat, cu mâinile în șolduri, ca și cum ar fi fost impermeabil la peretele de ploaie, și lătra ordine peste tot în jur.

"TRECEȚI ÎNAPOI LA LOCURILE VOASTRE!", a urlat el. "VÂSLIȚI!"

Kolk însuși s-a așezat și a început să vâslească, și în câteva momente băieții au alunecat și s-au târât pe punte, întorcându-se la bănci. Inima lui Thor bubuia când și el și-a dat drumul și s-a luptat să traverseze puntea. Krohn, în interiorul cămășii, scheuna, când Thor a alunecat și a căzut, aterizând dur pe punte.

El s-a târât restul drumului, și, în curând, s-a trezit înapoi la locul lui.

"LEGAȚI-VĂ DE BANCĂ!" urlă Kolk.

Thor se uită în jos și văzu frânghiile cu noduri de sub banca sa, și în cele din urmă și-a dat seama pentru ce erau: s-a întins în jos și a legat una de o încheietură a mâinii, legându-se de bancă și de vâslă.

A funcționat. Nu mai aluneca. Și, în curând, era capabil să vâslească.

Peste tot în jurul lui băieții au reluat vâslitul, Reece pe locul din fața lui, și Thor putea simți barca mișcându-se. În câteva minute, zidul de ploaie s-a luminat în față.

Cum el vâslea și vâslea, cu pielea arzându-i din cauza acestei ploi ciudate, fiecare mușchi din corpul său dureros, în cele din urmă sunetul ploii a început să dispară, și Thor a început să simtă mai puțină apă curgându-i pe cap. După doar câteva clipe, au intrat într-o zonă cu cer însořit.

Thor s-a uitat în jur, șocat: era complet uscat, luminos. A fost cel mai ciudat lucru pe care l-a trăit vreodată: jumătate din barcă era sub un soare strălucitor, uscat, în timp ce în cealaltă jumătate turna cu găleata pe când terminau de trecut prin peretele de ploaie.

În cele din urmă, întreaga barcă se afla sub un cer albastru și galben clar, soarele cald bătând în jos pe ei. Era liniște acum, peretele de ploaie dispărând rapid, și totți frații-de-arme s-au uitat unul la altul, uimiți. Era ca și cum ar fi trecut printr-o perdea, pe un alt tărâm.

"PREDAȚI-VĂ!" a strigat Kolk.

Peste tot în jurul lui Thor băieții și-au lăsat vâslele, cu un geamăt colectiv, trăgându-și sufletul. Thor a făcut același lucru, simțindu-și fiecare mușchi din corp tremurând și recunoscător pentru pauză. S-a lăsat să alunece, icnind după aer, și a încercat să-și relaxeze mușchii dureroși în timp ce barca lor a alunecat în aceste ape noi.

În cele din urmă Thor și-a revenit, s-a ridicat și a privit în jur. S-a uitat în jos, la apă, și a văzut că își schimba culoarea: era acum un roșu deschis, luminos, strălucitor. Intraseră într-o altă mare.

"Marea Dragonilor", a spus Reece, lângă el, privind și el în jos cu mirare. "Se spune că are culoarea roșie de la sângele victimelor sale."

Thor s-a uitat la ea. Bolborosea în unele locuri, iar în depărtare, fiare ciudate au apărut din apă pentru câteva clipe, apoi s-au scufundat. Niciuna nu a zăbovit destul de mult pentru ca el să le vadă bine, dar el nu vroia să își încerce norocul și să se aplece mai aproape.

Thor s-a întors și a încercat să înțeleagă tot ce îl înconjură, dezorientat. Totul aici, pe această parte a zidului de ploaie, părea atât de străin, atât de diferit. Era chiar și o ceață roșie ușoară în aer, plutind jos deasupra apei. A privit orizontul și a reperat zeci de insule mici, împrăștiate ca niște pietre de hotar la orizont.

O briză puternică s-a ridicat și Kolk a pășit înainte și a lătrat:

"RIDICAȚI PÂNZELE!"

Thor a sărit în acțiune împreună cu toți băieții din jurul lui, apucând funiile și trăgându-le pentru ca pânzele să prindă briza. Velele au prins vântul și o rafală i-a împins mai departe. Thor a simțit barca mișcându-se sub ei mai repede decât o făcuse vreodată, și s-au îndreptat spre insule. Barca dansa în sus și în jos pe valuri uriașe, care creșteau de nicăieri, deplasându-se ușor.

Thor și-a făcut drum spre prova, s-a sprijinit de balustradă și a privit afară. Reece a venit lângă el și la fel și O'Connor, pe cealaltă parte. Au stat toți umăr la umăr, iar Thor a privit cum lanțul de insule se apropia rapid. Au stat acolo în tăcere pentru o lungă perioadă de timp, Thor savurând briza umedă în timp ce trupul i se relaxa.

În cele din urmă, Thor și-a dat seama că ei căutau o insulă anume. A crescut mai mare, și Thor a simțit un fior când și-a dat seama că era destinația lor.

"Insula de Ceață", a spus Reece, cu venerație.

Thor a studiat-o cu mirare. Forma sa a început să intre în câmpul vizual – era stâncoasă și abruptă, stearpă, și se întindea câteva mile în fiecare direcție, lungă și îngustă, cu o formă ca de potcoavă. Valuri uriașe se prăbușeau pe malul ei, huruitul auzindu-se chiar de aici, creând jeturi enorme de spumă când întâlneau bolovani enormi. Dincolo de bolovani era o fâșie foarte îngustă de teren, iar apoi un zid de stânci se ridica drept în sus, la înălțime. Thor nu vedea cum ar putea barca lor să acosteze în siguranță.

Adăugând la ciudățenia acestui loc, o ceață roșie zăbovea peste întreaga insulă, ca o rouă, strălucind în soare. Aceasta îi dădea o senzație de rău augur. Thor putea simți ceva inuman, nepământean, despre acest loc.

"Se spune că a supraviețuit milioane de ani", a adăugat O'Connor. "E mai în vârstă decât Inelul. Mai veche, chiar, decât Imperiul."

"Aparține dragonilor", a adăugat Elden, venind lângă Reece.

În timp ce Thor privea, dintr-o dată al doilea soare a coborât de pe cer; în câteva momente ziua a trecut de la însorită și luminoasă la aproape apus, cerul mânjit cu nuanțe de roșu și purpuriu. Nu-i venea să creadă: niciodată până atunci nu mai văzuse soarele mișcându-se așa de repede. Se întreba ce altceva era diferit în această parte a lumii.

"Trăiește vreun dragon pe această insulă?" a întrebat Thor.

Elden clătină din cap.

"Nu. Am auzit că trăiește în apropiere. Ei spun că ceața roșie este creată din respirația unui dragon. El o expiră în timpul nopții de pe o insulă vecină, iar vântul o poartă și acoperă insula în timpul zilei."

Thor a auzit un zgomot brusc; la început suna ca un huruit scăzut, ca de tunet, lung și destul de tare pentru a face barca să vibreze. Krohn, încă în cămașa lui, lăsă capul în jos și scheună.

Toți ceilalți s-au întors și Thor s-a întors și el și a privit afară; undeva la orizont a crezut că ar putea vedea conturul slab al flăcărilor acoperind apusul, apoi dispărând în fum negru, ca o mică erupție vulcanică.

"Dragonul", a spus Reece. "Suntem pe teritoriul său acum."

Thor a înghițit, întrebându-se.

"Dar atunci cum putem fi în siguranță aici?" a întrebat O'Connor.

"Nu ești în siguranță nicăieri", a venit un glas răsunător.

Thor s-a întors și l-a văzut pe Kolk stând acolo, cu mâinile în șolduri, privind la orizont peste umerii lor.

"Acesta este scopul Sutei, să trăiți cu riscul de a muri în fiecare zi. Acesta nu este un exercițiu. Dragonul trăiește aproape, și nu există nimic care să-l oprească să ne atace. Probabil că nu o va face, pentru că el își păzește cu gelozie comoara pe propria insulă, iar dragonilor nu le place să-și lase

comorile neprotejate. Dar veți auzi mugetele lui, și îi veți vedea flăcările pe timp de noapte. Și dacă l-am supăra cumva, nu putem spune ce se poate întâmpla."

Thor a auzit un alt huruit scăzut, a văzut o altă explozie de flăcări la orizont, și a privit în timp ce s-au apropiat de insulă, din ce în ce mai aproape, cum valurile se spărgeau de ea. S-a uitat în sus la stâncile abrupte, un perete de stâncă, și se întreba cum vor ajunge vreodată în partea de sus, pe teren plat și uscat.

"Dar nu văd nicăieri un loc de acostare pentru o navă ", a spus Thor.

"Ar fi prea ușor," a ripostat Kolk.

"Atunci cum ajungem pe insulă?" a întrebat O'Connor.

Kolk zâmbi spre ei, un zâmbet rău.

"Înotăți", a spus el.

Pentru o clipă, Thor se întreabă dacă el glumea; dar apoi își dădu seama, după expresia de pe fața lui, că el nu o făcea. Thor a înghițit cu greu.

"Înotăm?" a repetat Reece, neverinindu-i să creadă.

"Aceste ape sunt pline de monștri!" a spus Elden.

"Oh, asta e cea mai mică problemă", a continuat Kolk. "Acele marea sunt înșelătoare; acele vârtejuri vă trag în jos; aceste valuri vă vor zdrobi de acele stânci colțuroase; apa este fierbinte; și dacă veți trece de stânci, va trebui să găsiți o cale de a urca pe aceste stânci, pentru a ajunge la teren uscat. Dacă monștrii din mare nu vă prind mai întâi. Bine ați venit în noua voastră casă."

Thor a stat acolo cu ceilalți, la marginea balustradei, privind în jos la marea spumegândă de sub el. Apa se învârtea sub el ca un lucru viu, marea crescând tot mai puternică în fiecare secundă, balansând barca, făcând dificilă păstrarea echilibrului. Jos, apele s-au dezlănțuit, fierbând, într-o culoare roșu aprins, părând să conțină sângele iadului însuși. Cel mai rău dintre toate, cum Thor le urmărea îndeaproape, aceste ape erau deranjate la fiecare câțiva pași de ieșirea la suprafață a unui alt monstru marin, care se ridica, clămpănă din dinții lungi, apoi se scufunda.

Nava lor a coborât brusc ancora, departe de țărm, și Thor a înghițit în sec. S-a uitat în sus la bolovanii care înconjurau insula, și s-a întrebat cum vor ajunge de aici până acolo. Sunetul spargerii valurilor a crescut mai puternic cu fiecare secundă, toți fiind obligați să strige ca să fie auziți.

În timp ce privea, mai multe bărci mici cu rame au fost coborâte în apă, apoi ghidate de comandanți departe de navă, la treizeci de metri buni. Ele nu le vor ușura sarcina: ar trebui să înoate pentru a ajunge la ele.

Gândul la asta îi întorcea lui Thor stomacul pe dos.

"SARI!" urlă Kolk.

Pentru prima dată, Thor a simțit frică. Se întreabă dacă asta-l făcea mai puțin un membru al Legiunii, mai puțin războinic. Știa că războinicii trebuie să fie neînfricați în orice moment, dar a trebuit să admită că simțea frică acum. Ura faptul că o simțea și dorea ca lucrurile să fi stat altfel. Dar se temea.

Dar cum Thor s-a uitat în jur și a văzut fețele îngrozite ale celorlalți băieți, s-a simțit mai bine. În jurul lui băieții stăteau aproape de balustradă, înghețați de frică, holbându-se la ape. Un băiat mai ales era atât de speriat încât tremura. Era băiatul din ziua scuturilor, cel căruia îi fusese frică, care a fost obligat să alerge ture.

Kolk trebuie să-l fi simțit, pentru că a traversat barca spre el. Kolk părea neafectat în timp ce vântul îi arunca înapoi părul, strâmbându-se în timp ce mergea, arătând gata să cucerească natura însăși. A venit lângă el și încruntarea lui s-a adâncit.

"SARI!" urlă Kolk.

"Nu!", a răspuns băiatul. "Nu pot! Nu o voi face! Nu știu să înot! Duceți-mă înapoi acasă!"

Kolk s-a dus chiar lângă băiat, în timp ce acesta începuse să se îndepărteze de marginea balustradei, l-a apucat de partea din spate a cămășii și l-a ridicat de pe punte.

"Atunci vei învăța să înoți!" a mârâit Kolk și apoi, spre surprinderea lui Thor, l-a aruncat pe băiat peste margine.

Băiatul a trecut zburând prin aer, țipând în timp ce a căzut vreo cinci metri buni spre marea înspumată. El a aterizat cu o plescăitură, apoi a plutit la suprafață, dând haotic din brațe, încercând să respire.

"AJUTOR!", a țipat.

"Care este prima lege a Legiunii?" a țipat Kolk , întorcându-se spre ceilalți băieți de pe navă, care-l ignorau pe băiatul din apă.

Thor era vag conștient de răspunsul corect, dar era prea distras de priveliștea băiatului care se îneca mai jos, pentru a răspunde.

"Să ajutăm un alt membru al Legiunii aflat la ananghie!" a strigat Elden.

"Și el are nevoie de ajutor?" a strigat Kolk, arătând spre băiat.

Băiatul își ridică brațele, scufundându-se și ieșind la suprafața apei, iar ceilalți băieți stăteau pe punte, holbându-se, toți prea speriați să sară în apă.

În acel moment, ceva amuzant i s-a întâmplat lui Thor. În timp ce el s-a concentrat pe băiatul care se îneca, orice altceva s-a destrămat. Thor nu s-a mai gândit la el însuși. Faptul că ar putea muri nu i-a trecut prin minte niciun moment. Marea, monștrii, marea ... totul s-a stins. Se putea gândi doar la salvarea altcuiva.

Thor a urcat pe balustrada lată de stejar, și-a îndoit genunchii, și, fără să se gândească, a sărit sus în aer, îndreptându-se cu capul înainte spre apele roșii agitate de sub el.

CAPITOLUL CINCI

Gareth s-a așezat pe tronul tatălui său în Sala Mare, frecându-și mâinile de-a lungul brațelor sale netede, de lemn, și privind la scena din fața lui: mii dintre supușii săi erau înghesuți în sală, oameni venind din toate colțurile Inelului pentru a asista la acest eveniment care se întâmpla doar o dată în viață, pentru a vedea dacă el putea mânui Sabia Dinastiei. Pentru a vedea dacă el era Alesul. De când tatăl său era tânăr n-au mai avut oamenii șansa să asiste la o încercare de mânuire a săbiei – și nimeni nu părea să vrea să o piardă. Adrenalina atârna în aer ca un nor.

Gareth însuși era amorțit de anticipare. În timp ce privea, camera continua să se umple, tot mai mulți oameni înghesuindu-se în interior, și a început să se întrebe dacă nu cumva consilierii tatălui său au avut dreptate, dacă într-adevăr a fost o idee rea să organizeze încercarea în Sala Mare și să o deschidă tuturor. Ei l-au îndemnat să facă încercarea în sala mică, privată, unde era ținută Sabia; au motivat că, dacă încercarea nu reușea, puțini ar fi fost martori. Dar Gareth nu avea încredere în oamenii tatălui său; se simțea mai încrezător în destinul său decât în vechea gardă a tatălui său, și dorea ca întregul regat să asiste la realizarea lui, să fie martori că el era Alesul, exact când se întâmpla. El ar fi vrut ca momentul să fie înregistrat în timp. Momentul în care destinul lui se împlinea.

Gareth a intrat în cameră cu fler, a pășit țațoș printre oameni însoțit de consilierii săi, purtând coroana și mantaua, ținându-și sceptrul – el vroia ca ei toți să știe că el, nu tatăl său, era adevăratul Rege, adevăratul MacGil. După cum se așteptase, nu i-a luat mult timp să simtă că acesta era castelul lui, aceștia erau supușii lui. El a vrut ca oamenii lui să o simtă acum, acest spectacol de putere să fie văzut pe scară largă. După ziua de azi, ei vor ști cu siguranță că el era singurul lor rege adevărat.

Dar acum, în timp ce Gareth stătea acolo, singur pe tron, privind la dinții de fier goi din centrul camerei, pe care va fi pusă sabia, luminați de o rază de soare care pătrundea în jos, prin tavan, nu mai era atât de sigur. Gravitatea a ceea ce era pe cale să facă îl strivea; era un pas ireversibil și nu exista nicio cale de întoarcere. Și dacă, într-adevăr, eșua? Încercă să-și scoată gândul din minte.

Ușa imensă se deschise cu un scârțâit de cealaltă parte a camerei, și cu un suflu excitat, camera deveni tăcută, anticipând. În cameră au intrat o duzină dintre cei puternici bărbați de la curte, ținând sabia între ei, toți luptându-se cu greutatea ei. Șase bărbați stăteau de fiecare parte, mergând încet, pas cu pas, ducând sabia spre locul ei.

Inima lui Gareth bătu mai repede pe măsură ce o privea apropiindu-se. Pentru un scurt moment, încrederea lui a șovăit – dacă acești doisprezece bărbați, mai mari decât toți cei pe care-i văzuse vreodată, abia o puteau ține, ce șansă ar fi avut el? Dar el a încercat să-și împingă aceste gânduri din minte – la urma urmei, sabia ținea de destin, nu de forță. Se forță pe sine să-și amintească că era destinul lui să fie aici, să fie întâiul născut al clanului MacGil, să fie rege. Îl căută în mulțime pe Argon; pentru un motiv oarecare a avut o dorință bruscă, intensă, de a-i cere sfatul. Aceasta era momentul în care avea nevoie de el cel mai mult. Din anumite motive, el nu se putea gândi la nimeni altcineva. Dar, desigur, el era de negăsit.

În cele din urmă, duzina de oameni a ajuns în centrul camerei, aducând sabia în coloana de lumină, și au așezat-o jos pe dinții de fier. S-a așezat cu un zăngănit care reverbera, sunetul călătorind în valuri prin întreaga cameră. Camera a devenit complet tăcută.

Mulțimea s-a despărțit instinctiv, deschizând o cale pentru ca Gareth să poată să ajungă la ea și să încerce să o ridice.

Gareth s-a ridicat încet de pe tronul său, savurând momentul, savurând toată această atenție. Putea simți toți ochii pe el. Știa că un moment ca acesta nu va mai veni din nou, un moment în care întregul regat îl privea atât de complet, atât de intens, analizându-i fiecare mișcare pe care o făcea. Trăise acest moment de atât de multe ori în mintea lui, de când era doar un copil, iar acum el sosise. Vroia să se miște încet.

A coborât treptele tronului, luându-le una câte una, savurând fiecare pas. El a mers pe covorul roșu, simțind cât de moale era sub picioare lui, tot mai aproape de coloana de lumină, spre sabie. În timp ce mergea, era ca și cum mergea printr-un vis. Se simțea în afara ființei lui. O parte din el se simțea ca și cum ar fi umblat pe acest covor de multe ori înainte, mânuind sabia de un milion de ori în visele sale. Îl făcea să se simtă tot mai mult că el era cel sortit să o ridice, că mergea spre destin.

Văzuse în mintea sa cum fi ar mers lucrurile: el va păși înainte cu îndrăzneală, va întinde o singură mână, și, în timp ce supușii lui se aplecau spre el, brusc și dramatic o va fi ridicat-o sus, deasupra capului. Ei toți ar suspina adânc și ar cădea cu fețele la pământ și îl vor declara Alesul, cel mai important dintre regii domnitori din neamul MacGil, cel menit să conducă pentru totdeauna. Ei vor plânge de bucurie văzând aceasta. Vor tremura de frică în fața lui. Îi vor mulțumi lui Dumnezeu că au trăit acum, să fie martori la aceasta. Îl vor venera ca pe un zeu.

Gareth se apropie de sabie, acum doar la câțiva pași distanță, și simți un tremur interior. Pe când intra în lumina soarelui, deși mai văzuse sabia de multe ori înainte, a fost luat prin surprindere de frumusețea ei. El nu avusese voie să se apropie așa de mult de ea mai înainte, și l-a surprins. Era ceva intens. Cu o lamă lungă, strălucitoare, realizată dintr-un material pe care nimeni nu l-a descifrat, avea mânerul cel mai ornat pe care îl văzuse vreodată, învelit cu o pânză fină, ca o mătase, încrustată cu bijuterii de toate felurile, și inscripționată cu blazonul șoimului. Pe când a pășit mai aproape, ținând mâna deasupra ei, el a simțit puternica energie ce radia din ea. Părea să pulseze. Abia mai putea respira. În doar o clipă va fi în palma lui. Sus, deasupra capului său. Strălucind în lumina soarelui pentru ca toată lumea să poată vedea.

El, Gareth, Cel Măreț.

Gareth s-a întins și a pus mâna dreaptă pe mâner, închizându-și încet degetele în jurul ei, simțind fiecare bijuterie, fiecare contur pe când îl apuca, electricizat. O energie intensă i-a radiat prin palmă, prin braț, prin corp. Nu semăna cu nimic din ce simțise vreodată. Acesta era momentul lui. Momentul său pentru totdeauna.

Gareth nu își va asuma niciun risc: s-a întins și a pus și cealaltă mână pe mâner. A închis ochii, respirând superficial.

Dacă e pe placul zeilor, permiteți-mi să ridic aceasta. Dați-mi un semn. Arătați-mi că eu sunt Regele. Arătați-mi că sunt menit să conduc.

Gareth s-a rugat în tăcere, așteptând un răspuns, un semn, așteptând momentul perfect. Dar secunde au trecut, zece secunde întregi, cu întregul regat privindu-l, iar el nu a auzit nimic.

Apoi, dintr-o dată, a văzut fața tatălui său, încruntându-se la el.

Gareth a deschis ochii terorizat, dorind să își șteargă imaginea din minte. Inima lui bubuia, și el a simțit că fusese o prevestire teribilă.

Era acum ori niciodată.

Gareth s-a aplecat și, cu toată puterea lui, a încercat să ridice sabia. S-a luptat cu toate forțele, până ce tot corpul i se zgudui, convulsiv.

Sabia nu se clinti. A fost ca și cum ar fi încercat să deplaseze chiar temelia pământului.

Gareth a încercat mai tare încă, cu tot mai multă forță. În cele din urmă, el gemea și țipa în mod vizibil.

Câteva momente mai târziu s-a prăbușit.

Sabia nu se mișcase nici de-un deget.

Un suspin șocat s-a răspândit în întreaga cameră în timp ce el a lovit solul. Mai mulți consilieri s-au grăbit să-i vină în ajutor, să verifice dacă era bine, iar el i-a împins cu violență. Jenat, s-a ridicat, aducându-se înapoi pe propriile picioare.

Umilit, Gareth s-a uitat în jur la supușii săi, căutând să vadă cum îl vor privi acum.

Ei se îndepărtau deja, părăseau deja camera. Gareth putea vedea dezamăgirea pe fețele lor, putea vedea că el a fost doar un alt spectacol eșuat în ochii lor. Acum toți știau, fiecare dintre ei, că

el nu era adevăratul lor rege. Nu era membrul familiei MacGil menit și ales. Nu era nimic. Doar un alt prinț care a uzurpat tronul.

Gareth se simțea arzând de rușine. Nu se simțise niciodată mai singur decât în acel moment. Tot ce-și imaginase, din copilărie, fusese doar o minciună. O iluzie. Crezuse în propria sa fabulație.

Și ea l-a zdrobit.

CAPITOLUL ȘASE

Gareth păsea în sus și în jos prin camera sa, cu mintea refuzând să priceapă, uimit de eșecul său în a ridica sabia, încercând să cuprindă ramificațiile. Se simțea amorțit. Abia îi venea să creadă că a fost atât de prost încât să încerce să ridice sabia, Sabia Dinastiei, pe care niciun MacGil nu a putut să o ridice de șapte generații. De ce a crezut că el ar fi mai bun decât strămoșii săi? De ce a presupus că el ar fi diferit?

Ar fi trebuit să știe. Ar fi trebuit să fie prudent, nu ar fi trebuit să se supraestimeze niciodată. El ar fi trebuit să fie mulțumit cu a avea pur și simplu tronul tatălui său. De ce a trebuit să forțeze?

Acum, toți supușii lui știau că nu era el Alesul; acum domnia sa va fi afectată de acest lucru; acum, probabil, ei ar avea mai multe motive să-l suspecteze de moartea tatălui său. El a văzut că toată lumea se uită deja diferit la el, ca și cum el ar fi fost o fantomă mergătoare, ca și cum ei s-ar fi pregătit deja pentru următorul rege ce va să vină.

Mai rău decât asta, pentru prima dată în viața lui, Gareth se simțea nesigur de el însuși. Întreaga sa viață, el și-a văzut destinul clar. Fusese sigur că îi era menit să ia locul tatălui său, să domnească și să mânuiască sabia. Încrederea lui era zguduită până-n inimă. Acum, el nu mai era sigur de nimic.

Cel mai rău dintre toate, nu se putea opri din a vedea acea imagine a feței tatălui său, cea care apăruse chiar înainte de a încerca să o mânuiască. Oare asta era răzbunarea lui?

"Bravo", s-a auzit o voce înceată, sardonică.

Gareth se răsuci, șocat că mai era cineva cu el în această cameră. A recunoscut vocea imediat; era o voce cu care devenise prea familiarizat de-a lungul anilor, și una pe care ajunsese să o disprețuiască. Era vocea soției sale.

Helena.

Stătea acolo, într-un colț îndepărtat al camerei, observându-l, în timp ce își fuma pipa cu opiu. Ea inhală profund, ținu fumul în interior, apoi îl lăsa încet să iasă. Ochi ei erau injectați, iar el a putut vedea că fumase prea mult.

"Ce faci aici?", a întrebat el.

"Aceasta este camera mea nupțială la urma urmei," a răspuns ea. "Pot face orice vreau aici. Sunt soția și regina ta. Nu uita. Domnesc în acest regat la fel de mult ca și tine. Și, după dezastrul de azi, aș folosi termenul *domnie* foarte vag, într-adevăr."

Fața lui Gareth ardea de roșie ce era. Helena a avut întotdeauna un fel de a-l lovi cu cea mai josnică lovitură posibilă, și în momentul cel mai nepotrivit. El o disprețuia mai mult decât pe orice femeie din viața lui. Putea concepe cu greu că a fost de acord să se căsătorească cu ea.

"Chiar așa?" scuipe Gareth, întorcându-se și mergând spre ea, clocotind. "Uiți că eu sunt Regele, târfă, și aș putea pune să fii închisă, la fel ca pe oricine altcineva din împărăția mea, indiferent dacă ești sau nu soția mea."

Ea a râs de el, pufnind batjocoritor.

"Și apoi ce?", s-a răstit ea. "Să-ți lași noii supuși să se întrebe despre sexualitatea ta? Nu, mă îndoiesc foarte mult. Nu în lumea intrigilor lui Gareth. Nu în mintea celui caruia îi pasă mai mult decât oricui altcuiva de felul cum îl percep oamenii."

Gareth se opri în fața ei, realizând că ea avea o abilitate de a vedea prin el care-l enerva până-n măduva oaselor. I-a înțeles amenințarea și și-a dat seama că cearta cu ea nu i-ar face niciun bine. Așa că el doar stătea acolo, în liniște, așteptând, cu pumnii strânși.

"Ce naiba vrei?", a spus încet, încercând să se controleze, să nu facă ceva negândit. "Tu nu vii la mine dacă nu vrei ceva."

Ea a râs, un râs batjocoritor, aspru.

"Voi lua orice doresc. Nu am venit să îți cer ceva. Ci mai degrabă să-ți spun ceva: întregul tău regat tocmai a asistat la eșecul tău de a mânui sabia. Unde ne duce asta?"

"Ce vrei să spui cu *ne*?", a întrebat el, gândindu-se încotro țintea ea.

"Poporul tău știe acum ceea ce eu am știut dintotdeauna: că ești un ratat. Că tu nu ești Alesul. Felicitări. Măcar acum e oficial."

El se încruntă înapoi.

"Tatăl meu nu a reușit să mânuiască sabia. Asta nu l-a împiedicat să domnească în mod eficient ca Rege."

"Dar aceasta i-a afectat domnia," a izbucnit ea. "Fiecare moment din ea."

"Dacă ești atât de nefericită cu incapacitățile mele," a izbucnit Gareth exasperat, "de ce nu părăsești pur și simplu acest loc? Părăsește-mă! Părăsește batjocura noastră de căsătorie. Sunt Rege acum. Nu mai am nevoie de tine."

"Mă bucur că ai deschis acest subiect", a spus ea, "pentru că este tocmai motivul pentru care am venit. Vreau să pun capăt în mod oficial căsătoriei noastre. Vreau un divorț. Există un bărbat pe care îl iubesc. Un *adevărat* bărbat. Unul dintre cavalerii tăi, de fapt. El e un războinic. Suntem îndrăgostiți, o dragoste adevărată. Spre deosebire de orice altă iubire pe care am avut-o vreodată. Divorțează de mine, ca să mă pot opri din a continua în secret această aventură. Vreau ca dragostea noastră să fie publică. Și vreau să mă căsătoresc cu el."

Gareth se uită la ea, șocat, simțindu-se golit, ca și cum un pumnal tocmai îi fusese înfipt în piept. De ce a trebuit Helena să răbufnească? De ce acum, dintre toate momentele? Era prea mult pentru el. Se simțea ca și cum lumea îl lovea în timp ce era căzut jos.

În ciuda propriei voințe, Gareth a fost surprins să realizeze că el avea unele sentimente profunde pentru Helena, pentru că atunci când a auzit cuvintele ei reale, cerând un divorț, i s-a întâmplat ceva. L-au supărat. În ciuda propriei voințe, aceasta l-a făcut să-și dea seama că nu dorea să divorțeze de ea. Dacă ar fi venit de la el, era un lucru; dar dacă a venit de la ea, era altceva. El nu dorea ca ea să-și aibă drumul ei, și nu atât de ușor.

Cel mai mult dintre toate, se întreba cum va influența un divorț domnia lui. Un Rege divorțat ar ridica prea multe întrebări. Și în ciuda propriei voințe, el s-a trezit că este gelos pe acest cavaler. Și indignat că ea își băga nasul în lipsa lui de bărbăție. Vroia răzbunare. Pe amândoi.

"Nu îl poți avea", a izbucnit el. "Ești legată de mine. Blocată pentru totdeauna ca soție a mea. Niciodată nu te voi lăsa liberă. Și dacă vreodată îl voi întâlni pe acest cavaler cu care mă înșeli, voi pune să fie torturat și executat."

Helena mârâi către el.

"Nu *sunt* soția ta! Tu nu ești soțul meu. Tu nu ești un bărbat. Uniunea noastră este spurcată. Așa a fost încă din ziua în care a fost făurită. A fost un parteneriat aranjat pentru putere. Întregul subiect mă dezgustă – întotdeauna a făcut-o. Și a distrus singura mea șansă de *de a fi cu adevărat* căsătorită."

Ea respiră, furia crescându-i.

"Tu îmi vei acorda divorțul, sau voi arăta întregului regat ce om ești. Tu decizi."

Cu asta Helena s-a întors cu spatele la el, a mărșăluit prin cameră și a ieșit afară pe ușa deschisă, fără măcar să se obosească să o închidă în spatele ei.

Gareth stătea singur în camera de piatră, ascultând ecoul pașilor ei și simțind cum un fior îi pătrunde în corp, fără ca el să se poată opune. Mai era ceva stabil de care s-ar fi putut sprijini?

Cum Gareth stătea acolo, tremurând, privind ușa deschisă, a fost surprins să vadă pe altcineva trecând prin ea. Abia avusese timp să înregistreze conversația sa cu Helena, pentru a putea procesa toate amenințările ei, atunci când a intrat un chip prea familiar. Firth. Obișnuita vioiciune din mersul lui dispăruse când el a intrat în cameră, nesigur, cu o expresie vinovată pe față.

"Gareth?" a întrebat el, părând nesigur.

Firth se uita la el, cu ochii mari, și Gareth putea vedea cât de rău se simțea. El *ar fi trebuit* să se simtă rău, s-a gândit Gareth. La urma urmei, Firth a fost cel care l-a îndemnat să mânuiască sabia, care l-a convins în cele din urmă, care l-a făcut să creadă că el era mai mult decât el însuși. Fără șoptele lui Firth, cine știe? Poate Gareth nici măcar nu ar fi încercat să o mânuiască.

Gareth se întoarse spre el, clocotind. În Firth găsisese în sfârșit un obiect spre care să își direcționeze toată furia. După toate, Firth a fost cel care l-a ucis pe tatăl său. A fost Firth, acest băiat prost de la grajduri, cel care l-a prins în toată această mizerie, de la început. Acum, el era doar un alt succesor ratat din neamul MacGil.

"Te urăsc", clocoti Gareth. "Și cum rămâne acum cu promisiunile tale? Cum rămâne cu încrederea ta că voi mânui sabia?"

Firth înghiți, arătând foarte nervos. Nu avea cuvinte. În mod evident, nu avea nimic de spus.

"Îmi pare rău, Domnul meu", a spus el. "M-am înșelat."

"Te-ai înșelat despre o mulțime de lucruri", a izbucnit Gareth.

Într-adevăr, cu cât Gareth se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult își dădea seama cât de rău se înșelase Firth. De fapt, dacă nu ar fi fost Firth, tatăl său ar fi fost încă în viață astăzi și Gareth nu ar fi fost în mizeria asta. Greutatea domniei nu ar fi apăsât pe capul lui, toate aceste lucruri nu ar fi mers greșit. Gareth tânjea după zile mai simple, ca atunci când el nu era Rege, când tatăl său era în viață. El simțea o dorință bruscă a aduce totul înapoi, felul în care fuseseră lucrurile. Dar nu putea. Și îl avea pe Firth pe care să arunce vina pentru toate astea.

"Ce faci aici?" insistă Gareth.

Firth își dresese glasul, evident nervos.

"Am auzit ... zvonuri ... șoapte ale servitorilor. Mi-a ajuns la urechi că fratele și sora ta pun întrebări. Au fost reperați în camerele servitorilor. Examinând jgheabul de deșeuri, căutând arma crimei. Pumnalul folosit pentru a-l ucide pe tatăl tău."

Corpul lui Gareth se răci auzind cuvintele lui. Era înțepenit de șoc și frică. Oare ziua asta putea să meargă mai rău?

Își dresese glasul.

"Și ce-au găsit?", a întrebat, cu gâtul uscat, cuvintele abia ieșind.

Firth clătină din cap.

"Nu știu, Domnul meu. Tot ce știu este că ei bănuiesc ceva."

Gareth simți o ură reînnoită pentru Firth, una de care el nu se știa capabil. Dacă n-ar fi fost de felul său așa de neștiutor și de împiedicat, dacă ar fi scăpat de armă în mod corespunzător, el nu ar fi fost în această poziție. Firth îl lăsase vulnerabil.

"O să spun asta doar o singură dată", declară Gareth, pășind mai aproape de Firth, intrând în fața lui, încruntându-se înapoi la el cu cea mai fermă privire pe care o putea aduna. "Nu vreau să-ți mai văd fața vreodată. Mă înțelegi? Dispari din fața mea, și să nu te mai întorci. Am de gând să te deleg într-o poziție departe de aici. Și dacă vreodată mai pui din nou piciorul între zidurile acestui castel, fii sigur că voi pune să te aresteze."

"ACUM, PLEACĂ!" țipă Gareth.

Firth, cu ochii umplându-i-se de lacrimi, se întoarse și fugi din cameră, pașii lui răsunând mult timp după ce el a fugit pe coridor.

Gândurile lui Gareth au revenit la sabie, la încercarea lui eșuată. Nu se putea abține să nu simtă ca și cum ar fi pus în mișcare o mare calamitate pentru sine. Se simțea de parcă s-ar fi împins pe sine de pe o stâncă, iar de acum înainte, avea să se confrunte doar cu coborârea sa.

Stătea acolo, înrădăcinat în piatră, în tăcerea reverberantă din camera tatălui său, tremurând, întrebându-se ce Dumnezeu pusese în mișcare. Niciodată nu se simțise atât de singur, atât de nesigur pe el.

Oare asta era ce însemna să fii rege?

*

Gareth s-a grăbit pe scara de piatră în spirală, alergând în sus etaj după etaj, grăbindu-se în drumul său spre parapeții cei mai de sus ai castelului. Avea nevoie de aer curat. Avea nevoie de timp

și spațiu să se gândească. Avea nevoie de un punct de unde să-și privească regatul de sus, de o șansa de a-și vedea curtea, poporul, și de a-și aminti că totul era *al lui*. Că, în ciuda tuturor evenimentelor de coșmar ale zilei, la urma urmei, el era încă rege.

Gareth și-a concediat însoțitorii și a fugit singur, etaj după etaj, respirând greu. S-a oprit pe unul din etaje, s-a aplecat și și-a tras sufletul. Lacrimile îi șiroiau pe obraji. El tot vedea fața tatălui său, muștrându-l, la fiecare colț.

"Te urăsc!", a strigat în gol.

Ar fi putut jura că auzit un râs batjocoritor ca răspuns. Râsul tatălui său.

Gareth trebuia să scape de acolo. S-a întors și a continuat să alerge, sprintând, până când în cele din urmă a ajuns sus. A dat buzna prin ușa, și aerul proaspăt de vară l-a lovit în față.

Respiră adânc, trăgându-și sufletul, savurând razele soarelui, în briza caldă. Își dădu jos mantia, mantia tatălui său, și o aruncă pe podea. Era prea cald – iar el nu mai vroia să o poarte.

Se grăbi spre marginea parapetului și apucă zidul de piatră, respirând greu, privind în jos spre curtea lui. Putea vedea mulțimea care nu se mai termina, ieșind de castel. Ei părăseau ceremonia. Ceremonia lui. Aproape că le putea simți dezamăgirea de aici. Arătau atât de mici. Se minună că erau toți sub controlul său.

Dar pentru cât timp?

"Domniile sunt lucruri amuzante," a venit o voce străveche.

Gareth s-a întors și l-a văzut, spre surprinderea lui, pe Argon stând acolo, la câțiva pași distanță, purtând o mantie albă cu glugă și ținându-și toiagul. Se uită la el, un zâmbet în colțul buzelor – însă ochii săi nu zâmbeau. Ei luminau, privind drept prin el, și l-au pus pe Gareth în alertă. Ei vedeau prea mult.

Erau atât de multe lucruri pe care Gareth ar fi vrut să i le spună lui Argon, să-l întrebe. Dar acum, când el deja eșuase să mânuiască sabia, nu își putea aminti nici măcar unul.

"De ce nu mi-ai spus?" a pledat Gareth, cu disperare în voce. "Ai fi putut să-mi spui că nu am fost menit să o mânuiesc. Ai fi putut să mă scapi de rușine."

"Și de ce aș fi făcut asta?" întrebă Argon.

Gareth se încruntă.

"Tu nu ești un adevărat sfătuitor al Regelui", a spus el. "L-ai fi sfătuit cu adevărat pe tatăl meu. Dar nu pe mine."

"Poate că el merita un sfat adevărat", a răspuns Argon.

Furia lui Gareth se adânci. Îl ura pe acest om. Și îl învinovățea.

"Nu te vreau în jurul meu", a spus Gareth. "Nu știi de ce te-a angajat tatăl meu, dar eu nu te vreau la Curtea Regelui."

Argon râse, un sunet gol, înfricoșător.

"Tatăl tău nu m-a angajat, băiat prost", spuse el. "Nici tatăl său înaintea lui. Am fost menit să fiu aici. De fapt, ai putea spune că eu i-am angajat *pe ei*."

Argon făcu brusc un pas înainte, și îl privi pe Gareth ca și cum i s-ar fi uitat direct în suflet.

"Poate fi același lucru spus despre tine?" întrebă Argon. "Ești menit să fii aici?"

Cuvintele lui au lovit un nerv în Gareth, trimitând un fior prin el. Era exact ce se întrebase și Gareth însuși. Gareth se întreabă dacă era o amenințare.

"Cel care domnește prin sânge va conduce prin sânge," proclamă Argon, și cu aceste cuvinte, se întoarse repede cu spatele și începu să se îndepărteze.

"Așteaptă!" țipă Gareth, acum nemaiderind ca el să plece, având nevoie de răspunsuri. "Ce vrei să spui prin asta?"

Gareth nu se putea abține să simtă că Argon îi transmitea un mesaj, că nu va domni mult timp. El trebuia să știe dacă asta însemna.

Gareth alergă după el, dar pe când se apropia, chiar în fața ochilor lui, Argon dispăru.

Gareth se întoarse, se uită în jurul lui, dar nu văzu nimic. Auzi doar un râs gol, undeva în aer.

"Argon!" a șipat Gareth.

Se întoarse din nou, apoi se uitat în sus la cer, îngenunchind și aruncându-și capul pe spate. Șipă:
"ARGON!"

CAPITOLUL ȘAPTE

Erec mășăluia alături de Duce, Brandt și câteva zeci de oameni din anturajul Ducelui, pe străzile întortocheate din Savaria, printr-o mulțime care tot creștea, spre casa servitoarei. Erec a insistat să o întâlnească fără întârziere, iar Ducele vroia să-i deschidă chiar el calea. Și acolo unde mergea Ducele, mergea toată lumea. Erec s-a uitat în jur la anturajul imens și în creștere, și a fost jenat, realizând că va ajunge la locuința fetei cu zeci de oameni după el.

De când o văzuse prima dată, Erec nu putuse să se gândească la mai nimic altceva. Cine era fata asta, se întreba el, care părea atât de nobilă, dar care lucra ca servitoare la curtea Ducelui? De ce fugise de el așa grabită? Cum se face că, în toți anii săi, cu toate femeile de sânge regal pe care le întâlnise, acesta era singura care îi cucerise inima?

Fiind înconjurat întreaga sa viață de persoane de sânge regal, el însuși fiul unui rege, Erec putea detecta alte persoane de os domnesc într-o clipă – și a simțit din momentul în care a observat-o că ea era de o poziție mult mai înaltă decât cea pe care o deținea. Ardea de curiozitate să știe cine era ea, de unde era, ce făcea aici. Avea nevoie de o altă șansă de a-și fixa privirea pe ea, pentru a vedea dacă el doar și-a imaginat sau dacă chiar simțea în continuare la fel.

"Servitorii mei îmi spun că ea locuiește la periferia orașului," a explicat Ducele, vorbind în timp ce mergeau. Cum mergeau, oameni de pe ambele părți străzii deschideau obloanele și se uitau în jos, uimiți de prezența Ducelui și a anturajul său, pe străzile de rând.

"Aparent, ea este în slujba unui hangiu. Nimeni nu îi știe originea, de unde a venit. Tot ce se știe este că a ajuns în orașul nostru într-o zi, și a devenit aservită acestui hangiu. Trecutul ei este un mister, se pare."

Au cotit toți pe o altă stradă laterală, pavajul de sub ei devenind din ce în ce mai strâmb, locuințele mici tot mai apropiate una de alta și mai dărăpănate, pe măsură ce înaintau. Ducele își drese glasul.

"Am luat-o ca slujitoare la curtea mea la ocazii speciale. Este liniștită, nu bârfește. Nimeni nu știe prea multe despre ea. Erec," a spus Ducele, întorcându-se în cele din urmă spre Erec, așezând o mână pe încheietura mâinii lui, "ești sigur de asta? Această femeie, oricine ar fi ea, e doar o altă femeie de rând. Poți să alegi orice femeie din regat."

Erec se uită la el cu o intensitate egală.

"Trebuie să o văd din nou pe fata asta. Nu-mi pasă cine este."

Ducele clătină din cap dezaprobat, și toți au continuat să meargă pe jos, cotind stradă după stradă, trecând prin aleile înguste și răsucite. Pe măsură ce înaintau, această zonă din Savaria devenea mai rău famată, străzile se umpleau de tot soiul de bețivi, erau pline de mizerie, găini și câini sălbatici umblând de colo colo. Au trecut de tavernă după tavernă, țipetele mușterilor ajungând până în stradă. Mai mulți bețivi s-au împleticit înaintea lor, și, pe măsură ce noaptea începea să se lase, străzile au început să fie luminate de torțe.

"Faceți loc pentru Duce!", a strigat principalul însoțitor, grăbindu-se înainte și în cele din urmă împingând bețivii din drum. Peste tot în susul și în josul străzii tipi dezgustători făceau loc și priveau, uimiți, cum trecea Ducele, cu Erec lângă el.

În cele din urmă, au ajuns la un han mic, umil, construit din stuc, cu un acoperiș ascuțit de ardezie. Arăta ca și cum ar putea ține poate cincizeci de mușterii în taverna de dedesubt, cu câteva camere pentru oaspeți deasupra. Ușa de la intrare era strâmbă, o fereastră era spartă, iar lampa de la intrare atârna strâmb, cu fitilul pâlpâind, cu ceară prea puțină. Strigătele bețivilor se revărsau pe ferestre, când s-au oprit toți în fața ușii.

Cum ar putea lucra o așa fată fină într-un loc ca ăsta? se întreabă îngrozit Erec, auzind strigătele și huiduielile din interior. Inima lui s-a frânt gândindu-se la asta, la umilința pe care ea trebuia să o îndure într-un asemenea loc. *Nu e drept*, s-a gândit el. Se simțea hotărât să o salveze de acolo.

"De ce ai venit în cel mai rău loc posibil pentru a-ți alege mireasa?", a întrebat Ducele, întorcându-se spre Erec.

Și Brandt s-a întors spre el.

"Ultima șansă, prietene", a spus Brandt. "Există un castel plin de femei de sânge regal care te așteaptă."

Dar Erec clătină din cap, hotărât.

"Deschide ușa," porunci el.

Unul din oamenii Ducelui se repezi în față și o deschise. Mirosul de bere stătută ieșea în valuri, provocându-i repulsie.

În interior, oameni beți erau cocoșați peste bar, așezați de-a lungul meselor din lemn, strigând prea tare, râzând, huiduind și înghiontindu-se reciproc. Erau doar brute, Erec putea vedea asta imediat, cu burțile prea mari, cu obrajii nerași, cu hainele nespălate. Niciunul dintre ei nu era războinic.

Eric a făcut mai mulți pași în interior, căutând-o pe ea. Nu-și putea imagina că o femeie ca ea ar putea lucra într-un astfel de loc. Se întreba dacă nu cumva au ajuns la locuința greșită.

"Scuzați-mă, domnule, caut o femeie", i-a zis Erec omului care stătea lângă el, înalt și lat, cu o burtă mare, neras.

"Nu-i așa că o cauți?" a strigat omul, batjocoritor. "Ei bine, ai ajuns la locul nepotrivit! Acesta nu este un bordel. Deși există unul peste drum, și am auzit că femeile sunt bune și grăsuțe!"

Omul a început să râdă, prea tare, în fața lui Erec, și câțiva dintre tovarășii lui i s-au alăturat.

"Nu caut un bordel," a răspuns fără să fie amuzat, "ci o singură femeie, una care lucrează aici."

"Trebuie să te referi atunci la servitoarea hangiului", a strigat altcineva, un alt bărbat masiv, beat. "E probabil în spate, undeva, spălând pardoselile. Păcat – aș dori să fi fost aici, în poala mea!"

Toți bărbații au început să râdă tare, copleșiți de propriile lor glume, și Erec s-a înroșit la gândul acesta. S-a simțit rușinat pentru ea. Ca ea să trebuiască să-i servească pe toți acești bărbați infecti – era o mârșăvie pe care n-o putea nici măcar concepe.

"Și tu cine ești?", a venit un alt glas.

Un bărbat a pășit înainte, mai masiv decât ceilalți, cu barba și ochii negri, încruntat, cu o falcă largă, însoțit de mai mulți bărbați dubioși. Avea mai mulți mușchi decât grăsime, și s-a apropiat amenințător de Erec, în mod clar apărându-și teritoriul.

"Încerci să-mi furi servitoarea?" a întrebat el. "Afară cu tine, atunci!"

El a pășit în față și s-a întins să-l apuce pe Erec.

Dar Erec, întărit de anii de antrenament, cel mai mare cavaler al regatului, avea reflexe mai bune decât și-ar fi putut imagina acest om. În momentul în care mâinile lui l-au atins pe Erec, el a sărit în acțiune, apucându-i încheietura mâinii într-o priză, învârtindu-l pe bărbat în jurul lui însuși cu viteza fulgerului, apucându-l de partea din spate a cămășii și împingându-l de-a curmezișul camerei.

Urișul a zburat ca o ghiulea, și a luat mai mulți bărbați cu el, toți prăbușindu-se pe podeaua micii camere ca niște popice.

Întreaga camera a devenit tăcută, căci fiecare bărbat s-a oprit și a privit.

"LUPTĂ! LUPTĂ!" au scandat oamenii.

Hangiul, uluit, s-a împleticit înapoi în picioare și s-a repezit spre Erec cu un strigăt.

De data aceasta Erec nu a așteptat. El a pășit înainte pentru a-și întâlni atacatorul, a ridicat un braț, și a adus cotul drept în jos pe fața omului, rupându-i nasul.

Hangiul a dat înapoi, apoi s-a prăbușit, aterizând în fund pe podea.

Erec a pășit înainte, l-a apucat și, în ciuda dimensiunilor sale, l-a ridicat sus deasupra capului. A făcut câțiva pași înainte și l-a aruncat pe bărbat, și acesta a zburat prin aer, dărâmând în drum jumătate din cameră.

Toți bărbații din încăpere au înghețat, oprindu-se din scandal, devenind tăcuți, începând să realizeze că cineva special era printre ei. Brusc însă, barmanul a venit grăbit înainte, cu o sticlă mare deasupra capului, îndreptată direct spre Erec.

Erec l-a văzut venind și avea deja mâna pe sabie, dar înainte ca Erec să o poată trage din teacă, prietenul lui Brandt a pășit înainte, alături de el, a scos un pumnal de la centură, și i-a pus vârful la gâtul barmanului.

Barmanul s-a repezit chiar în ea și s-a oprit brusc, cu lama pe cale să-i străpungă pielea. Stătea acolo, cu ochii larg deschiși de frică, transpirând, cu mâna înghețată în aer pe sticlă. Camera a devenit atât de tăcută din cauza impasului că s-ar fi putut auzi un fir de păr căzând.

"Aruncă-o," a ordonat Brandt.

Barmanul a făcut aceasta, iar sticla s-a zdrobit de podea.

Erec și-a scos sabia, cu un zăngănit puternic de metal, și s-a îndreptat spre hangiu, care zăcea gemând pe podea, și a îndreptat-o spre gâtul acestuia.

"Voi spune asta doar o dată", a anunțat Erec. "Golește această cameră de toate acestea gunoarie. Acum. Cer o audiență cu doamna. Singuri".

"Ducele" a strigat cineva.

Întreaga cameră s-a întoarce și, în final, l-a recunoscut pe ducele care stătea acolo, la intrare, flancat de oamenii săi. Toți s-au grabit să-și scoată căciulile și să-și plece capetele.

"Dacă această cameră nu este goală până când am terminat de vorbit," a anunțat Ducele, "fiecare dintre cei de aici va fi dus imediat la închisoare."

Camera a izbucnit într-o agitație nebună pe când toți oamenii din interior s-au grăbit să o elibereze, trecând în viteză pe lângă Duce și ieșind pe ușa din față, lăsându-și sticlele neterminate de bere pe oriunde erau.

"Ieși și tu afară," i-a spus Brandt barmanului, coborând pumnalul, apucându-l de păr și împingându-l afară pe ușă.

Camera, care fusese atât de gălăgioasă cu câteva clipe înainte, stătea acum goală, tăcută, cu excepția lui Erec, Brandt, a Duceului și a unei duzini dintre cei mai apropiați oameni ai săi. Ei au închis ușa în urma lor cu un pocnet răsunător.

Erec s-a întors spre hangiu așezat pe podea, încă amețit, ștergându-și sângele de la nas. Erec l-a apucat de cămașă, l-a ridicat cu ambele mâini și l-a așezat pe una din băncile goale.

"Mi-ai distrus afacerea în această noapte," a scâncit hangiu. "Veți plăti pentru asta."

Ducele făcu un pas înainte și-l palmui.

"Pot să pun să fii ucis pentru încercarea de a-l ataca pe acest om," l-a certat Ducele. "Nu știi cine e? Acesta este Erec, cel mai bun cavaler al regelui, campionul Cavalerilor de Argint. Dacă el alege, te poate uide el însuși, chiar acum."

Hangiu s-a uitat la Erec, și pentru prima dată, o frică adevărată i-a traversat fața. Aproape că tremura pe scaun.

"N-am avut nicio idee. Nu v-ați anunțat sosirea. "

"Unde este ea?" a întrebat Erec, nerăbdător.

"E în spate, curăță bucătăria. Ce vrei de la ea? Ți-a furat ceva? E doar o servitoare."

Erec și-a scos pumnalul și l-a ținut la gâtul omului.

"Numește-o iar 'servitoare'," l-a avertizat Erec, și poți fi sigur că-ți voi tăia gâtul. Ai înțeles?", a întrebat el cu fermitate, ținând lama apăsată pe pielea omului.

Ochii bărbatului au fost inundați de lacrimi, și a dat încet din cap.

"Adu-o aici, și grăbește-te," i-a ordonat Erec și l-a tras, împingându-l, trimițându-l în zbor prin cameră, către ușa din spate.

Pe când hangiu a plecat, s-a auzit un zăngănit de vase din spatele ușii, strigăte îndepărtate, și apoi, câteva momente mai târziu, ușa s-a deschis și au ieșit mai multe femei, îmbrăcate în zdrențe,

cu halate și bonete, acoperite cu grăsime din bucătărie. Erau trei femei mai în vârstă, pe la șaizeci de ani, iar Erec s-a întrebat pentru o clipă dacă hangiul știa despre cine vorbea el.

Și apoi, ea a ieșit – și inima lui Erec i s-a oprit în piept.

Abia mai putea respira. Era ea.

Purta un șorț, acoperit cu pete de grăsime, și își ținea capul aplecat, prea rușinată să se uite în sus. Părul ei era legat, acoperit cu o pânză, obrații ei erau plini de murdărie – și totuși, Erec era îndrăgostit lulea de ea. Pielea ei era atât de tânără, atât de perfectă. Avea pomeții ieșiți în afară, sculptați, un nas mic acoperit cu pistrii și buze pline. Avea o frunte largă, regală, și părul blond frumos se revărsa de sub bonetă.

Aruncă o privire spre el, doar pentru o clipă, și ochii ei mari minunați, verzi și migdalați, care își schimbau culoarea în lumină, devenind albaștri-cristalini și înapoi la verde, îl țineau înrădăcinat în loc. Și-a dat seama că era și mai fascinat de ea acum decât fusese când o întâlnise prima dată.

În spatele ei a ieșit hangiul, încruntat, încă ștergându-se de sângele din nas. Fata a mers înainte ezitant, înconjurată de aceste femei mai în vârstă, spre Erec, și a făcut o reverență când a ajuns aproape. Erec s-a ridicat, în picioare în fața ei, și la fel au făcut mai mulți oameni din anturajul Ducelui.

"Domnul meu", a spus ea, vocea ei ușoară, dulce, umplând inima lui Erec. "Te rog, spune-mi ce-am făcut să te jignesc. Nu știu ce este, dar îmi pare rău pentru tot ce am făcut care să justifice prezența suitei Ducelui."

Erec zâmbi. Cuvintele ei, limbajul ei, sunetul vocii ei – toate l-au făcut să se simtă reîmprospătat. El nu ar fi vrut ca ea să se oprească din vorbit.

Erec s-a întins și i-a atins bărbia cu mâna, ridicând-o până când ochii ei blânzi i-au întâlnit pe ai lui. Inima lui a început să bată mai repede pe măsura ce se uita în ochii ei. Era ca și cum s-ar fi pierdut într-o mare de albastru.

"Doamna mea, nu ați făcut nimic care să mă ofenseze. Nu cred că veți fi vreodată în stare să mă ofensați. Nu vin aici din furie, ci din iubire. Din momentul în care v-am văzut, nu am fost în stare să mă gândesc la nimic altceva."

Fata arăta amețită, și imediat a coborât ochii în pământ, clipind de mai multe ori. Ea își sucea mâinile, arătând nervoasă, copleșită. În mod clar nu era obișnuită cu așa ceva.

"Vă rog doamna mea, spuneți-mi. Care vă este numele?"

"Alistair," răspunse ea, cu umilință.

"Alistair," repetă Erec, copleșit. Acesta era cel mai frumos nume pe care îl auzise vreodată.

"Dar eu nu știu la ce v-ar folosi să să-l știți", a adăugat ea, încet, încă privind podeaua. "Sunteți un nobil. Iar eu sunt doar o slujitoare."

"Ea este *servitoarea mea*, mai exact," a spus hangiul, pășind înainte, obraznic. "Ea îmi este aservită mie. A semnat un contract cu ani în urmă. Șapte ani este ceea ce a promis. În schimb, îi dau casă și mâncare. Ea este aici de trei ani. Deci, vedeți, acest lucru este o totală pierdere de timp. Ea este a mea. E în proprietatea mea. Nu o luați pe asta de aici. Ea este a mea. Mă înțelegeți?"

Erec a simțit pentru hangiu o ură mai mare decât orice a simțit vreodată pentru un om. O parte din el se gândea să tragă sabia și să-l înjunghie în inimă, ca să termine cu el. Dar oricât de mult poate ar fi meritat-o bărbatul, Erec nu dorea să încalce legea Regelui. La urma urmei, acțiunile sale se reflectau asupra regelui.

"Legea Regelui este legea Regelui", i-a zis Erec, ferm, omului. "Nu intenționez să o încalc. Astea fiind spuse, mâine încep turnirurile. Si eu am dreptul, ca orice bărbat, să îmi aleg mireasa. Și să fie cunoscut aici și acum că o aleg pe Alistair."

Un icnet s-a răspândit în cameră, toată lumea întorcându-se unul spre celălalt, șocați.

"Asta bineînțeles," a adăugat Erec, "dacă ea consimte."

Erec s-a uitat la Alistair, cu inima bătând să-i sară din piept, în timp ce ea continua să își țină fața coborâtă spre podea. El a putut vedea că ea roșea.

"Sunteți de acord, doamna mea?", a întrebat el.

Camera a tăcut.

"Domnul meu", a spus ea încet, "nu știi nimic despre cine sunt, de unde sunt, de ce sunt aici. Și mă tem că acestea sunt lucruri pe care nu pot să vi le spun."

Erec privi înapoi, nedumerit.

"De ce nu mi-ai putea spune?"

"De la sosirea mea nu le-am spus nimănui, niciodată. Am făcut un jurământ."

"Dar de ce?" a presat el, atât de curios.

Dar Alistair doar își ținea privirea în jos, tăcută.

"Este adevărat," interveni una dintre servitoare. "Asta nu ne-a spus niciodată cine este. Sau de ce este aici. Refuză să o facă. Am încercat ani de zile."

Erec era profund nedumerit de ea – dar asta doar adăuga la misterul ei.

"Dacă eu nu pot ști cine ești, atunci nu voi ști", a spus Erec. "Îți respect jurământul. Dar asta nu va schimba afecțiunea mea pentru tine. Doamna mea, oricine ai fi, dacă va fi să câștig aceste turniruri, atunci vă voi alege ca premiul al meu. Voi, dintre toate femeile din tot acest regat. Eu vă întreb din nou: sunteți de acord?"

Alistair ținea ochii fixați pe podea, și, cum Erec o privea, i-a văzut lacrimile curgându-i pe obraji.

Dintr-o dată, ea s-a întors și a fugit din cameră, închizând ușa în spatele ei.

Erec stătea acolo, cu ceilalți, în tăcerea uimită. Nu prea știa cum să interpreteze răspunsul ei.

"Vedeți voi acum, vă pierdeți timpul, și pe al meu", a spus hangiu. "Ea a spus nu. Dispari de aici atunci."

Erec se încruntă înapoi.

"Ea nu a spus nu," interveni Brandt. "Ea nu a răspuns."

"Ea are dreptul să-și acorde timp de gândire", a declarat Erec, în apărarea ei. "La urma urmei, sunt o mulțime de lucruri de luat în considerare. Nici ea nu mă cunoaște."

Erec stătea acolo, dezbătând ce să facă.

"Voi sta aici în seara asta", a anunțat în cele din urmă Erec. "Să-mi dai o cameră aici, mai jos pe hol de a ei. De dimineața, înainte de a începe turnirurile, o voi întreba din nou. Dacă ea consimte, și dacă voi câștiga, ea va fi mireasa mea. Dacă este așa, voi răscumpăra contractul ei de servitute de la tine, și ea va pleca de aici cu mine."

În mod clar hangiuul nu-l dorea pe Erec sub acoperișul lui, dar nu îndrăznea să spună nimic; așa că s-a întors și a ieșit furtunos din cameră, trântind ușa în urma lui.

"Sunteți sigur că doriți să stați aici?", a întrebat Ducele. "Întoarceți-vă la castel cu noi."

Erec a dat din cap, grav.

"Nu am fost niciodată mai sigur de ceva în viața mea."

CAPITOLUL OPT

Thor s-a prăbușit prin aer, plonjând, căzând cu capul înainte în apele agitate ale Mării de Foc. El a intrat și s-a scufundat, a fost acoperit complet, și a fost surprins să simtă că apa era fierbinte.

Sub suprafață, Thor și-a deschis ochii pentru scurt timp – și și-a dorit să nu o fi făcut. El a surprins fragmente de tot felul de creaturi marine ciudate și urâte, mici și mari, cu fețe neobișnuite și grotești. Acest ocean mișuna cu ele. El se rugă să nu-l atace înainte de a putea ajunge în siguranță la barcă.

Thor a ieșit la suprafață cu un icnet, și s-a uitat imediat după băiatul care se îneca. L-a reperat tocmai la timp: se zbătea, scufundându-se, iar în câteva secunde, cu siguranță s-ar fi înecat.

Thor a întins mâna, l-a apucat din spate de umăr, și a început să înoate cu el, ținând capetele amândurora deasupra apei. Thor a auzit un schelălăit și un scâncet, și cum s-a întors, a fost șocat să îl vadă pe Krohn: trebuie să fi sărit după el. Leopardul înota alături de el, dând din labe spre Thor, scheunând. Thor se simțea groaznic pentru că Krohn era în asemenea pericol – dar mâinile lui erau pline și nu putea face mare lucru.

Thor a încercat să nu se uite în jurul lui, la apele fierbând roșii, la creaturile ciudate care ieșeau la suprafață și dispăreau peste tot în jurul lui. O creatură urâtă ca aspect, violetă, cu patru brațe și două capete, ieși la suprafață în apropiere, șuieră la el, apoi se scufundă, făcându-l pe Thor să tresară.

Thor s-a întors și a văzut barca cu vâsle la vreo douăzeci de metri mai departe, și a înotat spre ea frenetic, folosind un braț și picioarele, trăgându-l pe băiat. Băiatul țipa și dădea din mâini, rezistând, iar Thor se temea că l-ar putea trage în jos cu el.

"Stai liniștit!" țipă Thor aspru, sperând că băiatul îl va asculta.

În cele din urmă, el a făcut-o. Thor a fost momentan ușurat – până când a auzit un pleoscăit și a întors capul în cealaltă parte: chiar lângă el, o altă creatură ieși la suprafață, mică, cu un cap galben și patru tentacule. Avea un cap pătrat, și a înotat chiar până la el, mârâind și tremurând. Arăta ca un șarpe cu clopoței care trăia în mare, cu excepția capului care era prea pătrat. Thor se încordă pe măsură ce se apropia, pregătindu-se să fie mușcat, – dar apoi brusc creatura a deschis gura larg și a scuipat apă de mare spre el. Thor clipi, încearcă să-și clătească ochii.

Creatura le tot dădea târcoale, înotând în cercuri în jurul lor, iar Thor își dublă eforturile, înotând mai repede, încercând să scape.

Thor făcea progrese, apropiindu-se de barcă, atunci când dintr-o dată o altă creatură a ieșit la suprafață pe cealaltă parte a lui. Era lungă și îngustă, și portocalie, cu două gheare la gură și zeci de picioare mici. Avea, de asemenea, o coadă lungă, care biciuia în toate direcțiile. Arăta ca un homar, stând în picioare. Acesta a ocolit de-a lungul marginii apei, ca un gândac de apă, și și-a croit drum mai aproape de Thor bâzâind, întorcându-se pe o parte și biciuind din coadă. Coada lui biciui brațul lui Thor, și acesta strigă de durerea înțepăturii.

Creatura trecea șuierând înainte și înapoi, lovind din nou și din nou. Thor dorea să poată trage sabia și să o atace – dar el a avea doar o mână liberă, și trebuia să înoate cu ea.

Krohn, înotând alături de el, se întoarse și mârâi la creatură, un zgomot ce ridica părul pe ceafă, și, cum Krohn înota fără teamă spre ea, a speriat fiara, făcând-o să dispară sub ape. Thor oftă cu ușurare – până creatura a reapărut brusc pe partea cealaltă a sa, și l-a biciuit din nou. Krohn se întoarse și o urmări în jurul lor, încercând să o prindă, clămpănindu-și fălcile spre ea, și ratând întotdeauna.

Thor înota din răspuțuri, dându-și seama că singura cale de ieșire din această problemă era să iasă din această mare. După ce a simțit ca și cum trecuse o eternitate, înotând mai greu decât o făcuse vreodată, a ajuns aproape de barcă, care se balansa violent pe valuri. Pe măsură ce o făcea, doi membri ai Legiunii, băieți mai mari care nu vorbeau niciodată cu Thor și colegii săi, îl așteptau acolo să-l ajute. Spre lauda lor, s-au aplecat și i-au întins o mână.

Thor l-a ajutat mai întâi pe băiat, întinzându-se și ridicându-l în sus spre barcă. Băieții mai mari l-au apucat pe băiat de brațe și l-au tras în sus.

Apoi Thor întinse mâna, îl apucă pe Krohn de stomac și îl aruncă afară din apă, în barcă. Krohn vocifera, cu toate cele patru labe zgâriind și alunecând pe barca de lemn, ud learcă, tremurând. El a alunecat pe fundul umed, de-a curmezișul bărcii. Apoi a sărit imediat înapoi, s-a întors și a alergat înapoi la margine, căutându-l pe Thor. Stătea acolo, privind în jos în apă, și scâncea.

Thor se întinse și apucă mâna unuia dintre băieți, și era pe cale să se tragă în barcă, când dintr-o dată a simțit cum ceva puternic și musculos i s-a înfășurat în jurul gleznei și coapsei. Se întoarse și se uită în jos, și inima i-a înghețat când văzu o creatură ca un calmar verde-aprins, înfășurând un tentacul în jurul piciorului său.

Thor strigă de durere când simți cârligele străpungându-i carnea.

Thor și-a dat seama că, dacă nu făcea ceva repede, va fi terminat. Cu mâna liberă, a ajuns până la centură, a extras un pumnal scurt, s-a aplecat și a ciopârțit tentaculul. Dar tentaculul era atât de gros, încât pumnalul nu-l putea nici măcar străpunge.

Dar l-a înfuriat. Capul creaturii s-a ivit brusc la suprafață – verde, fără niciun ochi și cu două fălci pe gâtul său lung, una deasupra celeilalte – a deschis rândurile sale de dinți ascuțiți și i-a îndreptat spre Thor. Thor a simțit circulația oprindu-i-se în picior, și a știut că trebuia să acționeze rapid. În ciuda eforturilor băiatului mai mare de a-l ține, priza lui Thor aluneca, și se scufunda înapoi în apă.

Krohn scâncea și țipa, cu părul de pe spate ridicat, sprijinindu-se de parcă era gata să se năpustească în apă. Dar chiar și Krohn trebuie să fi știut că era inutil să atace creatura asta.

Unul dintre băieții mai mari a pășit înainte și a țipat:

"Ferește-te!"

Thor și-a lăsat capul în jos, iar băiatul a aruncat sulita. Acesta a trecut șuierând prin aer, dar a ratat, zburând inofensiv pe lângă creatură, și s-a scufundat în apă. Creatura era prea subțire și prea rapidă.

Dintr-o dată, Krohn a sărit de pe barcă și înapoi în apă, aterizând cu fălcile deschise și dinții ascuțiți pe partea din spate a gâtului creaturii. Krohn a prins și a scuturat creatura în stânga și dreapta, fără să-i dea drumul.

Dar era o bătălie pierdută: pielea creaturii era prea dură, și era prea musculoasă. Creatura l-a aruncat pe Krohn dintr-o parte în alta, apoi în cele din urmă l-a trimis zburând în apă. Între timp, priza creaturii s-a strâns pe piciorul lui Thor; era ca un clește, și Thor simțea că pierde oxigen. Tentaculele ardeau așa de tare, că Thor se simțea ca și cum piciorul îi era pe cale de a-i fi smuls din trup.

Într-un ultimă încercare disperată, Thor a dat drumul mâinii băiatului și în aceeași mișcare s-a rotit și a pus mâna pe sabia scurtă de la centură.

Dar nu a putut-o apuca la timp; a alunecat și a căzut cu fața în jos, în apă.

Thor se simțea târât departe, tot mai departe de barcă, creatura trăgându-l în mare. Era târât înapoi, mai repede și mai repede, și cum s-a întins neputincios, a văzut barca dispărând din fața lui. Următorul lucru pe care îl știa, se simțea tras în jos, sub suprafața apei, departe în adâncurile Mării de Foc.

CAPITOLUL NOUĂ

Gwendolyn alerga în lunca deschisă, cu tatăl ei, regele MacGil, lângă ea. Era tânără, poate avea zece ani, iar tatăl ei era și el mult mai tânăr, de asemenea. Barba îi era scurtă, nearătând niciunul din semnele de fire albe pe care le va avea mai târziu în viață, iar pielea lui era lipsită de riduri, tinerească, strălucitoare. El era fericit, fără griji, și râdea din toată inima în timp ce o ținea de mână și fugea cu ea pe câmpuri. Acesta era tatăl pe care și-l amintea, tatăl pe care îl cunoștea.

El a luat-o și a aruncat-o peste umăr, învârtind-o din nou și din nou, râzând mai tare și mai tare, iar ea chicotea isteric. Se simțea atât de în siguranță în brațele lui, și își dorea ca aceste momente împreună să nu se mai termine.

Dar când tatăl ei a lăsat-o jos, s-a întâmplat ceva ciudat. Dintr-o dată, ziua a trecut de la o după-amiază însorită la amurg. Când picioarele lui Gwen au atins solul, nu mai erau pe pajiștea cu flori, ci blocați în noroi, până la gleznele ei. Tatăl ei era acum întins în noroi, pe spate, la câțiva pași de ea – bătrân, mult mai bătrân, prea bătrân – și era blocat. Chiar mai departe, zăcând în noroi, era coroana lui, strălucind.

"Gwendolyn," a icnit el. "Fiica mea. Ajută-mă."

El ridică o mână din noroi, întinzându-se spre ea, disperat.

Era copleșită de o senzație iminentă că trebuie să-l ajute, și a încercat să se ducă la el, să-l apuce de mână. Dar picioarele ei nu se clinteau. S-a uitat în jos și a văzut noroiul din jurul ei întărinduse, uscându-se, crăpând. Ea se mișcă și se contorsionă, încercând să se elibereze.

Gwen clipi și se pomeni stând pe parapetele castelului, privind în jos la Curtea Regelui. Ceva era în neregulă: cum privea în jos, ea nu a văzut splendoarea obișnuită și festivitățile, ci mai degrabă un cimitir întins. Acolo unde odată era așezată splendoarea strălucitoare a Curții Regelui erau acum morminte proaspete cât puteai vedea cu ochii.

A auzit un târșăit de picioare, și inima ei s-a oprit în piept când s-a întors și a văzut un asasin, purtând o mantie neagră cu glugă, apropiindu-se de ea. El a sprintat spre ea, și-a tras gluga înapoi, dezvăluind o față grotescă, cu un ochi lipsă, cu o cicatrice groasă, zimțată peste orbita goală. El a mârâit, a ridicat o mână și a ridicat un pumnal sclipitor, cu mânerul strălucind roșu.

El se mișca prea repede, și ea nu putea reacționa la timp. S-a pregătit, știind că era pe cale să fie ucisă, pe când el cobora pumnalul în jos cu toată forța.

S-a oprit brusc, doar la câțiva centimetri de fața ei, și ea a deschis ochii pentru a-l vedea pe tatăl ei, în picioare acolo, un cadavru, prinzând în aer încheietura mâinii bărbatului. El a strâns mâna omului până când a dat drumul pumnalului, apoi l-a ridicat pe bărbat pe umăr și l-a aruncat de pe parapet. Gwen i-a ascultat țipetele în timp ce el a plonjat peste margine.

Tatăl ei s-a întors și s-a uitat la ea; el i-a apucat ferm umerii cu mâinile lui descompuse și a purtat o expresie severă.

"Nu ești în siguranță aici," a avertizat-o el. "Nu ești în siguranță!" a strigat el, mâinile sale înfigându-se mult prea ferm în umerii ei, făcând-o să țipe.

Gwen s-a trezit țipând. S-a ridicat în șezut în pat, privind prin camerei ei, așteptând un atacator.

Dar nu a văzut nimic, doar tăcere – tăcerea groasă, nemișcată, care precede zorii.

Transpirând, respirând greu, ea a sărit din pat, îmbrăcată în dantela ei de noapte, și a măsurat camera cu pasul. S-a grăbit spre un bazin mic de piatră și și-a dat cu apă pe fața, iar și iar. S-a rezemat de perete, a simțit piatra rece pe picioarele goale în această dimineață caldă de vară, și a încercat să se adune.

Visul păru-se prea real. Ea a simțit că a fost mai mult decât un vis – un veritabil semnal de alarmă de la tatăl său, un mesaj. A simțit nevoia urgentă să părăsească Curtea Regelui, imediat, și să nu se mai întoarcă niciodată.

Știa că era ceva ce nu putea face. Trebuia să se adune, să-și pună gândurile în ordine. Dar de fiecare dată când clipea, vedea fața tatălui ei, simțea avertismentul lui. Trebuia să facă orice pentru a se descotorosi de vis.

Gwen s-a uitat și a văzut primul soare abia începând să crească, și s-a gândit la singurul loc care ar ajuta-o să își recapete calmul: Râul Regelui. Da, trebuia să se ducă acolo.

*

Gwendolyn s-a cufundat iar și iar în izvoarele reci ca gheața ale Râului Regal, ținându-se de nas și scufundându-și capul sub apă. S-a așezat în piscina mică, sculptată natural în piatră, ascunsă în izvoarele de sus, pe care o găsisese și o frecventase încă de când era o copilă. Și-a ținut capul sub apă și a zăbovit acolo, simțind curenții reci trecându-i prin păr, pe scalp, simțind că îi spală și îi curăță corpul gol.

Ea a găsit într-o zi acest loc retras, ascuns în mijlocul unui mănunchi de copaci, sus pe munte, un mic platou unde curenții râului încetineau și creaseră o piscină care era adâncă și nemișcată. Deasupra ei, râul se prelingea în interior și sub ea, continua să se scurgă – și totuși aici, pe acest platou, apele aveau doar o urmă de curent. Piscina era adâncă, pietrele netede, și locul atât de bine ascuns, încât ea putea face baie goală fără grijă. Venea aici aproape în fiecare dimineață, în timpul verii, pe când soarele se ridica, pentru a-și clarifica mintea. Mai ales în zilele ca cea astăzi, când visele o bântuiau, așa cum făceau de multe ori, era locul ei de refugiu.

Era atât de greu pentru Gwen să știe dacă fusese doar un vis, sau ceva mai mult. Cum putea ea să știe când un vis era un mesaj, un semn? Să știe dacă era doar mintea ei care-i juca feste, sau dacă îi era dată o șansă să ia măsurii?

Gwendolyn ieși la suprafață să ia aer, inspirând dimineața caldă de vară, auzind păsările ciripind în copaci, peste tot în jurul ei. S-a rezemat de stâncă, corpul ei scufundat până la gât, stând pe o terasă naturală în apă, gândindu-se. A ridicat mâinile și și-a stropit fața, apoi și-a trecut mâinile prin părul lung, blond-roșcat. S-a uitat în jos, la suprafața de cristal a apei, care reflecta cerul, al doilea soare, care începea deja să crească, copacii care se arcuiau peste apă, și propria ei față. Ochii ei migdalați, strălucind albastru, se uitau înapoi la ea din reflexia unduitoare. Putea vedea ceva din tatăl său în ei. Se întoarse, gândindu-se din nou la visul ei.

Știa că era periculos pentru ea să rămână la Curtea Regelui după asasinarea tatălui ei, cu toți spionii, toate intrigile – și, mai ales, cu Gareth rege. Fratele ei era imprevizibil. Răzbunător. Paranoic. Și, foarte, foarte gelos. El vedea pe toată lumea ca pe o amenințare – mai ales pe ea. Orice se putea întâmpla. Știa că nu era în siguranță aici. Nimeni nu era.

Dar ea nu era una care să fugă. Avea nevoie să știe sigur cine era ucigașul tatălui ei, și dacă era Gareth, nu putea fugi până când nu l-ar fi adus în fața justiției. Știa că spiritul tatălui ei nu s-ar odihni până când oricine l-a ucis nu ar fi fost prins. Justiția a fost strigătul lui de adunare toată viața, iar el, dintre toți oamenii, merita să aibă parte de ea în moarte.

Gwen s-a gândit din nou la întâlnirea ei și a lui Godfrey cu Steffen. Ea era sigură că Steffen ascundea ceva, și se întreba ce era. O parte din ea a simțit că el ar putea să-și deschidă sufletul singur în timp. Dar dacă el nu ar face-o? Ea a simțit o urgență să-l găsească pe ucigașul tatălui ei – dar nu știa unde să mai caute.

În cele din urmă Gwendolyn s-a ridicat de pe locul ei de sub apă, a urcat pe țărm goală, tremurând în aerul dimineții, s-a ascuns în spatele unui copac gros, și s-a întins să-și ia prosopul de pe o ramură, așa cum făcea întotdeauna.

Dar, când s-a întins după prosop, a fost șocată să descopere că acesta nu era acolo. Stătea acolo, goală, udă, și nu putea înțelege. Era sigură că îl atârname acolo, așa cum făcea întotdeauna.

Cum stătea acolo, uimită, tremurând, încercând să înțeleagă ce s-a întâmplat, brusc, a simțit mișcare în spatele ei. S-a întâmplat atât de repede – o încețoșare – și o clipă mai târziu, inima ei s-a oprit, când și-a dat seama că un bărbat stătea în spatele ei.

S-a întâmplat mult prea repede. În câteva secunde bărbatul, purtând o mantie neagră și glugă, la fel ca în visul ei, era în spatele ei. El a apucat-o din spate, a întins o mână osoasă și i-a pus-o peste gură, oprindu-i strigătele, în timp ce o ținea strâns. A întins cealaltă mână și apucat-o de talie, trăgând-o aproape și ridicând-o de pe sol.

Ea a lovit în gol, încercând să țipe, până când el a așezat-o jos, ținând-o în continuare strâns. A încercat să se elibereze din strânsoarea lui, dar era prea puternic. El a întins mâna și Gwen a văzut că ținea un pumnal cu un mâner roșu strălucitor – la fel ca în visul ei. Fusese un avertisment, până la urmă.

Ea a simțit lama presată pe gât, și el o ținea atât de strâns încât, dacă s-ar fi mișcat în orice direcție, gâtul ei ar fi fost tăiat. Lacrimi i-au curs pe obraji în timp ce se lupta să respire. Era atât de furioasă pe sine însăși. Fusese atât de proastă. Trebuia să fi fost mai atentă.

"Îmi recunoști fața?", a întrebat el.

S-a aplecat în față și ea i-a simțit suflarea fierbinte, oribilă, pe obraz, și i-a văzut profilul. Inima ei s-a oprit – era aceeași față din visul ei, omul cu ochiul lipsă și cu cicatricea.

"Da", a răspuns ea, cu vocea tremurândă.

Era un chip pe care-l știa prea bine. Ea nu-i știa numele, dar știa că el era o gorilă. Un tip de condiție joasă, unul dintre mai mulți care se învăteau în jurul lui Gareth încă de când era copil. El era mesagerul lui Gareth. Gareth îl trimitea la oricine dorea să îl sperie – sau să-l tortureze, sau să-l omoare.

"Ești câinele fratelui meu", a șuierat înapoi spre el, sfidătoare.

El a zâmbit, dezvăluind dinți lipsă.

"Eu sunt mesagerul lui", a spus el. "Și mesajul meu vine cu o armă specială, pentru a vă ajuta să vi-l amintiți. Mesajul lui pentru tine, astăzi, este să te oprești din a pune întrebări. Acesta este unul pe care îl vei ști bine, pentru că atunci când am terminat cu tine, cicatricea pe care o voi lăsa pe acest chip frumos al tău te va face să îți amintești întreaga viață."

El a pufnit, apoi a ridicat cuțitul și a început să-l aducă în jos spre fața ei.

"NU!" țipă Gwen.

S-a pregătit pentru tăietura care îi va schimba viața.

Dar când lama a coborât, ceva s-a întâmplat. Dintr-o dată, o pasăre a țipat, a năvălit direct din cer, s-a repezit în picaj direct spre bărbat. S-a uitat în sus și a recunoscut-o în ultima secundă:

Estopheles.

A năvălit în jos, cu ghearele scoase, și i-a zgâriat fața bărbatului în timp ce acesta cobora pumnalul.

Lama tocmai începuse să taie obrazul lui Gwen, înțepând-o dureros, atunci când a schimbat brusc direcția; bărbatul a țipat, scăpând lama și ridicându-și mâinile. Gwen a văzut un fulger de lumină albă pe cer, soarele strălucind în spatele ramurilor, și, cum Estopheles s-a îndepărtat, pur și simplu a știut că tatăl ei trimisese șoimul.

Nu a pierdut timpul. S-a răsucit, s-a lăsat pe spate și, așa cum au învățat-o antrenorii ei să facă, l-a lovit tare pe bărbat în plexul solar, țintind perfect cu picioarele goale. El s-a înclinat pe o parte, simțind puterea picioarelor ei pe măsură ce ea lovea prin el. Îi fusese repetat de nenumărate ori, încă de când era mică, că nu trebuia să fie puternică pentru a se apăra de un atacator. Ea trebuia doar să folosească cei mai puternici mușchi ai ei – coapsele. Și să țintească precis.

Cum bărbatul stătea acolo, aplecat, ea a făcut un pas înainte, l-a prins de părul de pe ceafă și a ridicat genunchiul – din nou, cu acuratețe maximă – și l-a conectat perfect cu puntea lui nazală.

A auzit un sunet mulțumitor de rupere și i-a simțit sângele cald țâșnind, curgându-i peste picior, pătând-o; în timp ce el a căzut la pământ, a știut că i-a rupt nasul.

Știa că ar fi trebuit să-l lichideze, să ia pumnalul și să i-l înfigă în inimă.

Dar ea a stat acolo, goală, iar instinctul ei a fost să se îmbrace și să plece de acolo. Nu dorea sângele lui pe mâinile ei, oricât de mult ar fi meritat-o.

Deci, în loc de asta, s-a aplecat și a ridicat lama lui, a aruncat-o în râu, și și-a înfășurat hainele în jurul ei. S-a pregătit să fugă, dar înainte de a o face, s-a întors înapoi, s-a încordat, și l-a lovit cât putea de tare în vintre.

El a strigat în durere, și s-a ghemuit într-o minge, ca un animal rănit.

În interior ea tremura, simțind de cât de aproape a fost de a fi ucisă, sau cel puțin mutilată. A simțit tăietura înțepându-i obrazul, și și-a dat seama că, probabil, va rămâne cu o cicatrice, indiferent cât de mică. Se simțea traumatizată. Dar nu l-a lăsat să vadă asta. Deoarece, în același timp, ea a simțit, de asemenea, o nouă forță izvorând din ea, puterea tatăl ei, a șapte generații de regi MacGil. Și, pentru prima dată, și-a dat seama că și ea era, de asemenea, puternică. La fel de puternică precum frații ei. La fel de puternică precum oricare dintre ei.

Înainte de a se întoarce, ea s-a aplecat aproape pentru ca el să o poată auzi printre gemete.

"Vino lângă mine, din nou, "mormăi ea către bărbat, "și te voi ucide eu însămi."

CAPITOLUL ZECE

Thor se simțea supt în jos sub apă și știa că, în câteva momente, va fi tras în adâncuri și înecat – dacă nu era mâncat mai întâi de viu. El s-a rugat cu toate forțele.

Te rog, nu mă lăsa să mor acum. Nu aici. Nu în acest loc. Nu ucis de această creatură.

Thor a încercat să-și convoace puterile, oricare ar fi fost ele. A încercat cu tot ce avea, și-a dorit ca energia specială să curgă prin el, pentru a-l ajuta să învingă această creatură. El a închis ochii și a voit ca ele să funcționeze.

Dar nu au venit când le-a chemat. Nu s-a întâmplat nimic. El era doar un băiat obișnuit, fără putere, la fel ca toți ceilalți. Unde îi erau puterile când avea nevoie de ele cel mai mult? Erau oare reale? Sau în toate celelalte dăți a fost doar noroc?

În timp ce începea să-și piardă cunoștința, o serie de imagini i-au fulgerat prin minte. El l-a văzut pe regele MacGil, ca și cum ar fi fost acolo cu el, veghind asupra lui; l-a văzut pe Argon; și apoi a văzut-o pe Gwendolyn. Ultimul chip a fost cel care i-a dat un motiv pentru a trăi.

Dintr-o dată, Thor auzit un pleoscăit în spatele lui, apoi a auzit țipătul creaturii. S-a întors, chiar înainte de a coborî sub suprafața apei, și l-a văzut pe Reece în apă lângă el. Sabia-i era trasă, și ținea în mână capul retezat al creaturii. Capul creaturii, desprins de corpul ei, a continuat să țipe, pe când sângele galben țâșnea din corpul ei.

Încet, Thor a simțit priza de pe piciorul lui relaxându-se, în timp ce Reece s-a întins și a smuls-o, eliberându-l. Piciorul lui Thor se simțea ca și cum ar fi fost pe foc, și el a sperat și s-a rugat să nu-i fi provocat o rană permanentă.

Thor a simțit brațul lui Reece în jurul umerilor săi, și s-a simțit tras înapoi spre barcă. Thor a clipit, pierzându-și și recăpătându-și cunoștința, văzând vag imensele valuri care se rostogoleau pe marea zbuciumată, simțindu-le cum se ridică și se prăbușesc peste tot în jurul lui.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.